

Muguri de credință

Revistă, auxiliar didactic și îndrumător metodic

“ Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este împărăția Cerurilor” (Mt.19,14).

REDAȚIA: Profesor de Religie Ortodoxă: MARIA GLIGAN- COORDONATOR ȘI
REDACTOR ȘEF AL REVISTEI

prof.dr. FILIP ADELA, redactor

Luna aprilie, anul 2013 Baia Mare, Colegiul Național Vasile Lucaciu

Revista „MUGURI DE CREDINȚĂ”

- Ediție aniversară -

Semicentenarul Colegiului Național „Vasile Lucaciu” Baia Mare

Tineretea este ”primăvara anului și a naturii cu toate năvalnicele ei izbucniri spre soare și lumină... sufletul în neîncetata căutare a adevărului, binelui și frumosului... nădejdea cea mai sigură a viitorului, podoaba cea mai aleasă a creștinismului, mândria tuturor neamurilor pământului”. Așa se exprima despre tinerete marele profesor de Teologie Ortodoxă Spiridon Cândea în lucrarea sa “Apostolul Tinereții” Sibiu, 1947.

Creștinismul a apărut în lume ca o primăvară a spiritului, menit să schimbe toate structurile societății de atunci, să înlăture mentalitățile și viciile lumii antice și să aducă principii noi de viață bazate pe iubirea de Dumnezeu și de oameni, pentru a crea o lume nouă și un “om nou”. Însuși Mântuitorul Iisus Hristos poate fi considerat ca o *tinerete veșnică*, luminând în permanență veacurile prin lumina învierii și a învățaturii Sale nemuritoare și nebiruită de veacuri.

Mântuitorul avea o preferință deosebită pentru cei tineri. Este semnificativ momentul când îi muștră pe Apostoli, care îndeapărtau pe copiii veniți la El, spunându-le: “ Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este împărăția Cerurilor” (Mt.19,14).

Profesorii de religie au datoria și misiunea sfântă de a-i face pe tineri să înțeleagă că Iisus Hristos trebuie așezat în centrul vieții, care să le lumineze sufletele, Cel ce rămâne Calea, Adevărul și Viața!

Cu bucurie pot spune că mulți elevi de la C.N. ”Vasile Lucaciu” înțeleg acest lucru și în creațiile lor literare, fie eseuri, fie poezii, creații cuprinse între paginile acestei reviste sau elevii care activează la Cercul de pictură de icoane pe sticlă ” Ucenici ai credinței” sau cei care participă la diferite Concursuri Naționale și Internaționale pe teme religioase și de creație sau cei care realizează lucrări pentru expozițiile tematice din cadrul liceului, de Crăciun și de Paști este oglindită frumusețea sufletului lor și preocuparea pentru înmulțirea talanților primiți de la Dumnezeu.

Acest prim număr al revistei “MUGURI DE CREDINȚĂ” este unul aniversar, Colegiul nostru își aniversează 50 de ani de existență și-l dedicăm sărbătorii liceului.

Toți cei care vor răsfoi paginile revistei și vor citi din creațiile elevilor mei să simtă în sufletul lor ca o adiere plăcută de vânt de primăvara.

Prof. Religie Ortodoxă coordonator de revistă Gligan Maria

CAPITOLUL I

Creații literare

**ELEVII TALENTAȚI ÎN A MÂNUI CONDEIUL AU SCRIS ESEURI, POEZII
DESPRE SFÂNTA BISERICĂ,
PATIMILE ȘI ÎNVIEREA DOMNULUI, NAȘTEREA DOMNULUI, DESPRE
MAICA DOMNULUI, MAMA
NOASTRĂ CEA CEREASCĂ ȘI DESPRE SFINȚI, CA PRIETENI AI LUI
DUMNEZEU.**

SFÂNTA BISERICĂ

BISERICA - LĂCAȘ DE ÎNCHINARE

După cum Însuși Mântuitorul numește biserica: " Casa Mea, casă de rugăciune se va chema " așa și noi, când intrăm în Biserică, intrăm cu scopul de a înălța rugăciuni de cerere sau mulțumire față de Dumnezeu, intrăm cu gândul curat și fără alte lucruri în minte care ne-ar putea distra atenția de la comunicarea cu Dumnezeu, astfel, pentru a se putea închina lui Dumnezeu și pentru a participa la Sfintele Slujbe, creștinii și-au construit locașuri speciale de cult, numite biserici.

Însuși clădirea bisericii are o anumită semnificație astfel că, văzută din lateral, clădirea bisericii ortodoxe are formă de corabie, arătând prin aceasta că biserica este singurul mijloc prin care noi putem străbate marea vieții pentru a ajunge la Dumnezeu. Privită de sus, ea are formă de cruce, pentru că Domnul Nostru Iisus Hristos a întemeiat-o prin moartea Sa pe Sfânta Cruce. Deasupra Bisericii se găsește turla, care este ca un deget ridicat spre cer, arătând că acest locaș este casa Tatălui nostru Ceresc. În vârful ei este o cruce care arată iubirea lui Dumnezeu pentru noi, oamenii.

Bisericile sunt orientate cu altarul spre Răsărit, deoarece răsăritul simbolizează lumina pe care a adus-o Iisus Hristos prin venirea Sa în lume.

Astfel Bisericile atât prin semnificația clădirii sau prin semnificația slujbelor care au loc în ea ar trebui să fie, întâi de toate sălașul sufletului nostru, locul în care sufletul își găsește alinare și este ascultat direct de către Dumnezeu.

Fechete Lavinia
Clasa a X-a B
C.N. "V. Lucaciu" Baia Mare
Prof. coordonator: Maria Gligan

MINUNEA SUNTEM NOI!

Tot ce e viu e o minune!
Plantele sporesc să crească,
Întind brațe spre fereastră.
Din sămânța adormită,
S-a dezvelit o răchită.
De la puricele slab,
La balenele din larg
De la puiul de găină
La mămica gospodină!
Din pânțele omenesc
Se nasc copii și cresc
Umblând să ducă-învățătura
Celui ce ne-a creat natura!
Dintr-o sămânță toți suntem
Și-avem în noi menirea
De a-L urma pe Dumnezeu
Ascultând Cuvântul Său
Și iubind mereu!

*Pop Mădălina Cristiana, cls. a X-a G
C.N. "V.LUCACIU", BAIA MARE
Prof. coordonator: MARIA GLIGAN*

MUSTRARE CREȘTINEASCĂ

E Dumnezeu cel ce-a făcut Pământul,
Tot El a făcut omul și Cuvântul.
El a trimis pe Iisus Mântuitorul,
Să curețe de greu păcat poporul.

Iar tu, ce te numești „creștin”, nu ești în stare
Ca să respecti ziua Duminicii mare?
Să te respecti pe tine și pe cel de-aproape,
Să-l porți pe Domnul în inimă și zi și noapte.

Dar tu ești rău și nu-ți dai seama că greșești,
Cu cel ce suferă milos nu ești.
Nu îți dai seama cât de bun și mare-i Dumnezeu,
Oricât de greu ți-ar fi necazul, e ajutorul tău.

Uiți de Biserică, de cele sfinte,
Nu mai respecti a Domnului cuvinte.
Căci pentru noi Iisus s-a răstignit,
Din mare dragoste pentru creștini a suferit.

A suferit și suferă și-acum,
Când nu mai vede-n lume vreun om bun.
Și tu cel ce îți spui „creștin” îți amintești,
De Domnul, în necaz mare când ești.

Iubește, iartă, roagă-te mereu,
Căci toate astea-s spre folosul tău.
Cel ce pe față te numești creștin,
Încearcă pe la spate să nu fi păgân.

*Mureșan Carmen, cls. a X- a G
C.N. "V. LUCACIU", Baia Mare
Prof. coordonator: Maria Gligan*

OARE CINE SUNT...???

Exist spre a-mi găsi un sens,
Un scop în marele Univers,
Să știu enigma existenței,
E mâna divină sau a științei?

Știința ne oferă putere,
Religia- pace, mângâiere,
Putem fi savanți și creștini
Și filosofi și oameni buni!

Cine sunt eu? de unde vin?
Din Univers, spațiu divin?
Cum m-am format și cu ce scop?
Prin Dumnezeu sau filosof?

Pot fi o parte din Cosmos
De Dumnezeu format frumos,
Să-mi aflu scopul pe Pământ,
OARE CINE SUNT...???

*Florian Lăcrimioara, cls. a XII-a F
C.N. "V. Lucaciu", Baia Mare
Prof. coord. Maria Gligan*

IUBEȘTE-L PE DUMNEZEU!

Iubește-Mă pe Mine!
Zis-a Domnul Dumnezeu,
Iubește-Mă pe Mine!
Căci Eu sunt Tatăl tău!

Ascultă sfaturile Mele
Și-împlinește voia Mea!
Ascultă gândurile Mele,
Fii creștin cu inima!

Așa ne zice Domnul,
Chemându-ne la El,
Cu brațele deschise ,
Să fii în rai cu El!

Cinstește tu pe Domnul
Ca pe părinții tăi,
Fii pururea cu Domnul
Iertând semenii tăi!

Fă-ți crucea mai ușoară
Prin rugăciuni și post!
Du o viață sfântă
Alături de Hristos!

El pururea te vede
Și știe tot ce faci,
Un păstor ce stă de veghe
La turma oilor Lui dragi.

Unguraș Sorin

Cls a XI-a E

Colegiul Național "Vasile Lucaciu" Baia Mare

Prof. coordonator: Gligan Maria

IUBIREA FAȚĂ DE APROAPELE

Iubirea este acel sentiment care nu poate fi lipsit din viața unui om și care stă la baza tuturor activităților pe care le facem sau urmează să le facem în viață.

Cel mai bun exemplu de iubire adevărată ar fi cea a lui Dumnezeu pentru noi, deoarece din iubire și-a dat pe Fiul Său Iisus Hristos să se jertfească pe Cruce, pentru păcatele noastre. Prin aceasta ne-a dat exemplu de iubire jertfelnică.

Omul a fost făcut din iubire pentru a trăi prin ea și a o împărtăși.

Dumnezeu vrea să ne iubim aproapele, indiferent de statutul lui sau de înfățișare, pentru că fiecare din noi am fost creați după Chipul lui Dumnezeu și trebuie să ajungem la Asemănarea cu El. În fiecare semen al nostru trebuie să vedem Chipul Creatorului Atotputernic.

Așadar în viață, iubește ca să fii iubit și respectă poruncile Domnului.

*COZA RALUCA, cls. a X-a B
C.N. "V. Lucaciu", Baia Mare
Prof. coordonator: MARIA GLIGAN*

ÎMI PORT CU DEMNITATE CRUCEA LĂSATĂ DE HRISTOS

Demnitatea arată valoarea, meritele morale, gradul de prețuire ca și rangul atins de o persoană în cadrul societății. În învățătura creștină, demnitatea umană este un dar divin, care indiferent de condițiile în care trăiește un individ, ia ca exemplu chipul lui Dumnezeu.

De cele mai multe ori ne punem întrebarea „de ce tocmai mie trebuia să mi se întâmple acest lucru?” Dumnezeu ne-a lăsat pe noi, oamenii pe Pământ să îndeplinim o misiune numită ”viață” și să ducem pe tot parcursul acestei misiuni o cruce, pentru unii mai ușoară, pentru alții mai grea, dar indiferent de greutatea ei, Dumnezeu „a privit-o cu ochii Săi....”, a examinat-o cu rațiunea Sa dumnezeiască, a cântărit-o în mâinile Sale..., ca nu cumva să fie mai grea decât o putem duce.”(Pr. Constantin Galeriu)

Momente neașteptate, pline de bucurie, fericire, pline de realizări, clipe de neuitat alături de cei dragi, dorințe împlinite, toate aceste lucruri minunate fac parte din crucea pe care Dumnezeu ne-a pus-o pe umeri, numai că orbiți de veselie nu le observăm, le uităm sau considerăm ca ele sunt întâmplări obișnuite.

Noi, oamenii, vedem că avem de purtat o cruce doar în momente grele, momente de suferință, pline de lacrimi, de durere, dar pe toate acestea Dumnezeu ni le-a lăsat atâta vreme cât să le putem purta, cât să nu cădem sub greutatea crucii, să mergem cu faptele bune și cele rele „până pe Golgota spre Înviere”, adică până la moarte.

Îmi port cu demnitate crucea lăsată de Hristos, deoarece indiferent de ce mi se întâmplă, lucru bun sau rău, mereu voi avea pe umeri o cruce pe care va trebui să o port, o cruce care deși va fi grea nu o voi lăsa să mă învingă, o voi duce până la final.

Mîrza Andreea Maria
C.N. „Vasile Lucaciu” Baia Mare
Clasa a X- a H
Prof. Coordonator: Gligan Maria

DATORII FAȚĂ DE DUMNEZEU

-Datoria este sarcina, obligația sau bunurile pe care trebuie să le restituim unei persoane care ne-a ajutat (sau ne-a împrumutat ceva) cu câțva timp în urmă.

Am putea spune că sufletul i-a fost dăruit omului (de către Dumnezeu) cu scopul de a-i aduce aminte de datoriile pe care le are față de Dumnezeu, deoarece, indiferent de cât de multe păcate ar fi săvârșit omul sau cât de necredincios a fost, sufletul acestuia tinde spre Dumnezeu, mai exact, scânteia, suflarea de viață din om dorește apropierea și reîntregirea cu Dumnezeu.

În relația omului cu Dumnezeu nu am putea vorbi despre o datorie fixă, mărginită a omului, ci despre una imensă, care nu poate fi calculată sau măsurată, dar pe care și-o mărește pe zi ce trece din ce în ce mai mult, îngreunând-si sufletul cu noi păcate și cu noi „restanțe”. Dumnezeu nu își dorește pierderea noastră din Împărăția Cerurilor, ci El dorește să vadă dacă noi vrem cu adevărat să ne mântuim și să fim aproape de El. Astfel, chiar dacă ne cunoaște sufletul și caracterul cu mult timp dinainte de a ne naște, El ne pune la încercări, iar din felul în care reacționăm și încercăm să rezolvăm problemele ce ni se ivesc în cale Își dă seama cât de mult Îl prețuim. Intriga făptura fiind idealista (tinde spre perfecțiune) a cerut în mod indirect exemplul ideal în comportamentul și împlinirea datoriilor față de Dumnezeu și față de semenii săi. Astfel, Dumnezeu a lăsat oamenilor din vechime niște legi foarte importante de natura etică și religioasă, reguli, care în totalitatea lor sunt cunoscute și sub denumirea de Decalog.

Prin Decalog înțelegem cele 10 porunci descoperite de către Dumnezeu lui Moise pe Muntele Sinai, în timpul călătoriei dinspre Egipt înspre Țara Sfântă.

Decalogul reglementează relațiile sufletești, morale și etice ale omului față de Dumnezeu și față de semenii săi. Astfel, prin respectarea celor 10 porunci am putea spune că împlinim o parte din necesar pentru mântuirea noastră.

Primele 4 porunci ale Decalogului fac strict referire la datoriile omului față de Dumnezeu:

I. „Iedeu sunt Domnul Dumnezeu tău, să nu ai alți dumnezei în afară de Mine!”- Dumnezeu știe că dacă încerci să slujești în același timp la doi străini, unul te va pierde, iar celălalt te va câștiga, pe unul îl vei iubi, iar pe altul îl vei iubi. Cunoșcând firea îndoielnică și neîncrederea cu care omul privește relația sa cu Dumnezeu, Atotputernicul Ne-a cerut să credem cu desăvârșire în El, iar nu să rătăcim sub povara vreunui zeu fals.

II. „Să nu-ți faci chip cioplit sau vreo altă asemănare a locurilor care sunt sus în cer, jos pe pământ sau sub pământ, să nu te închini lor, nici să le slujești!”- Lumea din jurul nostru e trecătoare, efemera, ai cărei conducători, fie ei animalii sau umani nu au abilități demne de a fi comparate cu cele ale lui Dumnezeu.

III. „Să nu iei în deșert numele Domnului Dumnezeului Tău!”- Pentru a ne dovedi respectul față de Dumnezeu, Cel care ne-a dat viață, nu trebuie să ne batem joc de nimic ce ține de numele Său cel Sfânt sau de instituția prin intermediul căreia El comunică, cu oamenii- Biserica.

IV. „Adu-ți aminte de ziua odihnei ca să o sfințești!”- Cinstirea lui Dumnezeu nu trebuie făcută „de ochii lumii”- cu falsitate, în dorința epatării, ci cu smerenie și modestie, puterile noastre fiind infime față de cele ale lui Dumnezeu. Duminica este ziua dedicată lui Dumnezeu, iar în această zi credincioșii merg la Biserică și se roagă, aducând slavă și mulțumire lui Dumnezeu.

Cormos Codruța

Clasa a IX-a A

Colegiul Național „V. Lucaciu”

RUGĂCIUNEA ÎN VIAȚA MEA

De multe ori în viață, în special atunci când suntem puși în fața unor situații dificile, ne întrebăm dacă rugăciunea chiar este importantă, dacă cineva o va auzi sau dacă vom primi vreun răspuns de undeva.

Aș vrea să încep prin a spune că viața noastră ar putea fi asemănată cu o oră de matematică. De fiecare dată când ne întrebăm ‘‘Unde este Dumnezeu?’’ să ne aducem aminte că profesorul este întotdeauna tăcut în timpul unui test. La urma urmei, un creștin care crede cu adevărat în Dumnezeu va ști că mereu El va fi acolo pentru noi și că indiferent de cererile noastre El va ști cel mai bine de ce avem nevoie.

Rugăciunea este felul în care noi ne adresăm lui Dumnezeu, prin care îi mulțumim pentru tot ce ne oferă. Rugăciunea ar trebui să fie nelipsită din viața oricărui om, din familia acestuia. O viață fără rugăciune va fi una întunecată, neliniștită, chiar nefericită și niciodată nu vom ști de ce lucrurile nu merg așa cum ar trebui.

În ceea ce mă privește, rugăciunile mele spre Dumnezeu au primit mereu răspuns, chiar dacă uneori mulțumirile s-au lăsat așteptate sau poate nu merităm nici jumătate din cele ce Dumnezeu mi-a dăruit sau m-a ajutat să dobândesc.

Așadar, rugăciunea nu ar trebui să reprezinte pentru noi un lucru făcut doar pentru că așa trebuie, ci pentru că așa simțim și pentru că acesta este singurul mod lăsat de Dumnezeu pentru ca relația dintre noi și dragostea Lui de neprețuit să nu dispară.

Mihali Maria

Cls. a X-a B

C.N. ‘‘V. Lucaciu’’ Baia Mare

Prof. coordonator: Maria Gligan

DUHOVNICUL MEU

Duhovnicul este acea persoană în care avem deplină încredere, care ne înțelege, care el însușește un adevărat model pentru societate.

Adevăratul creștin, în momentul în care pornește pe urcușul vieții, trebuie să aibă lângă el acea persoană care să-l îndrume, să-l sfătuiască, să-l ajute pentru a nu cădea în prăpastia iadului; acea persoană oferindu-ne pe ea însăși un exemplu viu, ea nu este nimeni alta decât „tatăl sufletelor creștinilor”, adică duhovnicul.

Pentru mine, duhovnicul reprezintă persoana lângă care mă simt mai aproape de Dumnezeu; cu o voce blândă, caldă și întotdeauna calmă, vorbele transmise de acesta sunt adevărate învățături creștine, trăiri pe care și la care trebuie să fiu mereu atentă. În momentul în care rostește Sfânta Liturghie, tot sufletul meu absoarbe cuvintele lui, întreaga Biserică este luminată de modul modest, simplu, dar în același timp filosofic și înălțător lui Dumnezeu. Toți credincioșii sunt uimiți de cât de frumos poate vorbi despre Dumnezeu, de multitudinea de povețe pe care le dă, de armonia și conexiunea pe care o creează cu Dumnezeu.

Întotdeauna plin de viață, zâmbitor, mereu cu fața blândă, îngăduitor îmi inspiră încredere, niciodată nu mi-e frică să vorbesc cu el și mereu mă înțelege și are multe sfaturi pe care neconștient mi le dă.

Duhovnicul meu, părintele meu spiritual... modelul în viață pe care doresc să-l urmez.

*Hrihor Crina , cls.a X-a G,
C.N. "V.Lucaciu", Baia Mare
Prof.coordonator: Maria Gligan*

PATIMILE ȘI ÎNVIEREA DOMNULUI

ÎNVIEREA DOMNULUI

Într-o noapte foarte grea
Maria, pe întuneric mergea.
Pe Iisus Ea Îl căuta,
Pentru a I se ruga.

Când văzu mormântul fără piatră,
În tristețe fu cufundată.
Lui Petru și Ioan știrea le-o da,
În căutarea Lui a pleca.

Ea la mormânt din nou mergând,
Doi îngeri au zărit-O, întrebând:
- Cine ești și pentru ce ai venit?
- Am venit pentru Iisus cel Răstignit.

- Iisus nu e mort și nu va fi,
El în Rai doar va trăi.
El o misiune a avut de-implinit,
Și Pământul a Mântuit.

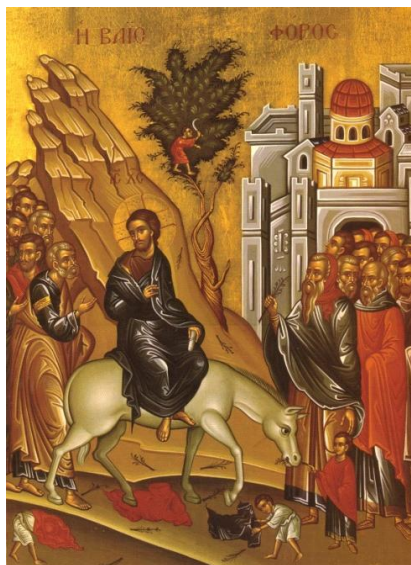
CRANCAU DRAGOS ANDREI

Cls. a IXa B

C.N. "V. LUCACIU", Baia Mare

Prof. coordonator: MARIA GLIGAN

INTRAREA DOMNULUI ÎN IERUSALIM

Sărbătoarea Intrării lui Hristos în Ierusalim este cunoscută în popor sub denumirea de Florii. Părintele profesor Ene Braniște afirmă că această sărbătoare se mai numea și Duminica aspiranților la Botez, deoarece în această zi catehumenii, care fuseseră admiși la Botez, mergeau la episcop pentru a primi Crezul ca mărturisire de credință. Aceasta duminică a purtat și denumirea de Duminica grațierilor, pentru că în cinstea ei, împărații acordau grațieri.

Biserica vede în această sărbătoare înaintarea lui Hristos spre jertfa de pe cruce. El putea să evite moartea, însă, o primește de bună voie pentru a o birui. Lui nu-i este impusă moartea ca o necesitate, așa cum ne este impusă nouă. De aceea El moare pentru alții, nu pentru Sine. El nu avea păcatul imprimat în firea Sa, ca noi toți, pentru că S-a născut ca om prin voia Sa.

Existând din veșnicie ca Dumnezeu, El a luat firea omenească, dar a încadrat-o în ipostasul dumnezeiesc. Dacă s-ar fi născut ca orice om din păcat, prin pasiune omenească, ar fi murit pentru El și nu pentru noi. Ar fi rămas în moarte ca orice om, deci nu ar fi înviat. Intrarea în Ierusalim este o prefigurare a Intrării în Ierusalimul ceresc. Astfel, nu întâmplător noi cântăm în noaptea de Paști: "Luminează-te, luminează-te noue Ierusalim". În legătură cu acest eveniment, evanghelistul Matei notează: "Spuneți fiicei Sionului: Iată împăratul tău vine la tine blând și șezând pe asină, pe mânz, fiul celei de sub jug" (Matei 21, 5).

În interpretarea Sfinților Părinți, asina preînchipuie poporul iudeu, în timp ce mânzul prefigurează neamurile care urmau să fie chemate la credință. Această interpretare este dreaptă, pentru că știm că iudeii îl vor prigoni pe Hristos și păgânii îl vor primi. Cei mai mulți dintre păgâni vor fi purtători de Hristos de-a lungul istoriei și vor intra cu El în Ierusalimul de sus, în Împărăția cerurilor. "Acestea nu le-au înțeles ucenicii Lui la început, dar când S-a preaslăvit Iisus, atunci și-au adus aminte că acestea erau scrise pentru El și I le-au făcut Lui"(Luca 24,45). În general, ucenicii au înțeles foarte puțin din ceea ce s-a întâmplat cu Învățătorul lor până când El le-a sporit înțelegerea și Duhul lui Dumnezeu i-a luminat cu limbi de foc. Numai atunci au priceput ei toate lucrurile, aducându-și-le aminte.

Sfântul Ignatie Brâncianinov vede în "Mânzul asinei" și altceva. Acest mânz îl descoperă pe omul mânat de poftă dobitocești, lipsit de libertatea sa duhovnicească, legat de obișnuința vieții trupești. Învățătura lui Hristos desface asinul de iesle, adică de împlinirea vocii păcătoase și trupești.

După aceea, Apostolii aduc asinul la Hristos, își pun pe asin hainele: pe el Se așază Domnul și săvârșește pe el intrarea în Ierusalim. Asta înseamnă că după ce omul părăsește viața păcătoasă, este adus la Evanghelie și îmbrăcat, ca în niște haine apostolești, în cunoașterea lui Hristos și a poruncilor Lui. Atunci Se așază pe el Domnul, arătându-i-se duhovnicește și sălășluind duhovnicește în el, precum a binevoit a făgădui: "Cela ce are poruncile Mele și le păzește pe ele, acela este cel ce Mă iubește: și cel ce Mă iubește, iubit va fi de Tatăl Meu. De Mă iubește cineva, a grăit El, cuvântul Meu va păzi; și Eu îl voi iubi pe el, și Mă voi arăta lui; și Tatăl Meu îl va iubi pe el, și la el vom veni, și locaș la dânsul vom face" (Ioan 14, 21, 23).

Astfel, Hristos Se așază pe însușirile firești ale omului care s-a supus Lui, care și-a însușit învățătura Lui cea atotsfântă, și îl aduce, șezând pe el, în cetatea duhovnicească a lui Dumnezeu, în Ierusalimul al cărui ziditor este Dumnezeu, nu omul.

Mulțimea Îl primește pe Mântuitorul în Ierusalim cu aceste cuvinte: "Osana Fiului lui David; binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!" (Matei 21, 9). Învierea lui Lazăr era cauza căreia i se datora, în cea mai mare măsură, această primire însuflețită. Dar să nu uităm, că același popor care-L slăvise și-L primise ca pe un împărat, peste câteva zile va striga, incitat de farisei și de cărturari: "Răstignește-L! Răstignește-L!". Evreii care participau la această sărbătoare, așteptau de la Hristos să fie un conducător care să modifice situația politică în folosul lor, și nu un Dumnezeu coborât printre oameni, spre a-i izbăvi de păcat. E adevărat că au existat și mulți iudei care s-au dăruit Domnului, crezând în El fără șovăială.

După modelul mulțimii din cetatea Ierusalimului care L-a întâmpinat pe Mântuitorul cu ramuri de finic, Biserica Ortodoxă a rânduit ca în această zi să împartă credincioșilor ramuri de salcie binecuvântate. Ramurile de salcie simbolizează biruința asupra morții. În duminica Floriilor, Biserica a rânduit să fie dezlegare la pește, iar în seara acestei duminici încep deniile din săptămâna Sfintelor Patimi.

*Medan Alina
Clasa a IX-a G
Colegiul Național "Vasile Lucaciu"
Profesor: Gligan Maria*

IUDA ÎL TRĂDEAZĂ PE IISUS. CINA CEA DE TAINĂ.

Iuda - singurul Apostol de fel din Iudeia- începuse de mult să se înstrăineze de Domnul. El trebuia să-L fi părăsit încă din Galileea, când osândise, în adâncul sufletului său, cuvântarea Mântuitorului despre pâinea vieții și când mulți dintre primii Ucenici se depărtaseră de Domnul (Ioan VI, 64-66).

Fără să creadă în mesianitatea și dumnezeirea lui Iisus, el continuase totuși să-L urmeze, nădăjduind mereu că Domnul va întemeia până în cele din urmă mult așteptata împărăție mesianică a lui Israel, pe care el și mulți alții o înțelegeau ca având caracter politic-pământesc.

Ce dezamăgit se va fi simțit Iuda Iscarioteanul, când Domnul refuzase ofertele mulțimilor de a-L proclama rege și când îl auzea vorbind despre drumul Crucii!

Iuda regreta adesea, în adâncul sufletului său, că nu reușește să abată pe Iisus spre idealul său inferior și spre preocupările sale terestre. Încetul cu încetul, diavolul puse stăpânire pe sufletul său.

Iuda ia deci într-ascuns contact cu adversarii Mântuitorului, află locul și data convocării sinedriului și după câteva zile, adică Miercuri, spre seara, lăsa pe Domnul și pe ucenici în Betania, în casa lui Simon Leprosul, și vine de-a dreptul în casa arhierelui Caiafa, spre a face sinedriștilor următoarea odioasă propunere: „Ce-mi veți da mie, și eu îl voi da pe El vouă? Iar ei i-au dat treizeci de arginți. Și de atunci (Iuda) căuta prilej să-L predea" (Matei XXVI, 15-16).

Deși trădarea lui Mesia fusese prezisă în Vechiul Testament și deși Domnul cunoștea mai demult pe trădător, Iuda nu este deci un predestinat, cum îl prezintă anumiți teologi protestanți care manifestă față de el o oarecare compătimire și care încearcă să susțină că el a îndeplinit un rol necesar în actul mântuirii. Sfintele Evanghelii ne arată că nici o circumstanță atenuantă nu se poate invoca în favoarea lui, ca să fie iertat, ori ca să i se micșoreze vina. Ele ni-l înfățișează lucrând din proprie inițiativă și ne arată că prinderea Mântuitorului, care fusese hotărâtă irevocabil de sinedriu, se putea face și fără el. Oferta lui servește doar ca să grăbească arestarea Domnului.

Trădarea săvârșită de Iuda este deosebit de gravă, având la bază pierderea credinței în Domnul. Izvorul ei nu stă însă numai în pierderea credinței, cum cred câțiva comentatori, ci și în

iubirea de arginți, această cumplită desfigurare a caracterului omenesc. Evangheliile ne spun deci cu drept cuvânt că Iuda a vândut, pentru agonisire de câștig urât, pe Cel fără de preț și că pentru aceasta a dobândit el osânda cea veșnică.

În prima zi de Paște, când se mânca azima și se înjunghia mielul pascal, Iisus trimise înainte ucenicii Săi, Petru și Ioan ,spunându-le:”Duceți-vă și pregătiți Paștele, ca să mâncăm”.Iisus le zise ucenicilor să se ducă în oraș unde le va ieși înaintea un om care îi va conduce într-o cameră gata aranjată. Acolo ei vor trebui să pregătească Paștele.

Ucenicii au plecat și când au ajuns acolo au găsit totul întocmi cum spusese Iisus. Au pregătit Paștele, iar când sosi ora Iisus se așeză la masă cu cei 12 ucenici spunând: ”Am dorit de mult să mâncăm Paștele acesta cu voi înainte de pătimirea Mea. Căci vă spun că de acum încolo nu-l voi mai mânca până la împlinirea lui în Împărăția lui Dumnezeu.”. Și luând un pahar în mână spuse:”Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi. Căci vă spun că de acum nu voi mai bea din rodul viței până va veni Împărăția lui Dumnezeu.”

Și luând o pâine în mână, a mulțumit, a frânt-o, și le-a dat-o zicând: „Acesta este trupul meu care se frânge pentru voi. Așa să faceți și voi pentru pomenirea Mea.”. Tot astfel, luând paharul de vin după cină, îl dădu ucenicilor și zise:„Acest pahar este Legământul cel Nou în sângele Meu, care se varsă pentru voi.”

CONVORBIREA DUPĂ CINA CEA DE TAINĂ

După cină Iisus Se ridică de la masă, Se încinse cu un prosop și, umplând un lighean de apă, ca să le spele picioarele ucenicilor. Când veni rândul lui Petru, acesta zise :”Doamne ,Tu să-mi speli mie picioarele?” Iisus îi răspunse:”Ce fac Eu, tu nu știi acum, dar veți înțelege mai târziu.”

După ce le spală picioarele la toți ucenicii, Iisus se așeză din nou la masă și le zise: ”Înțelegeți oare ce v-am făcut? voi mă numiți Învățător și Domn, și bine faceți, căci sunt. Și dacă eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat picioarele, atunci voi trebuie să vă spălați picioarele unii altora. Căci v-am dat o pildă pe care să o urmăriți și voi. Adevărat, adevărat vă spun, că robul nu este mai mare de cât stăpânul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți adevărul acesta, ferice de voi, când îl veți împlini. Nu vorbesc despre voi toți: îi cunosc pe cei pe care i-am ales. Dar trebuie să se îplinească Scriptura: ”Cel care mănâncă din pâinea Mea, s-a întors împotriva Mea.”

Apoi rosti cu inima tulburată: ”Adevărat, adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va vinde “. Ucenicii se priviră nedumeriți, iar Ioan îl întrebă pe Iisus, lăsându-și capul la pieptul Lui:” Doamne, spune, cine este el?” “Acela, căruia îi voi muia o bucățică de pâine și i-o voi da”, răspunse Iisus. Și după ce o înmuie, o întinse lui Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul.

Iuda lua bucățica și ieși îndată afară. Era noapte. După plecarea lui, Iisus zise:”Copiii mei!...vă dau o nouă poruncă: iubiți-vă unii pe alții .Așa precum v-am iubit Eu, să va iubiți și voi unii pe alții.”

Apoi le spuse că în aceeași noapte îl vor părăsi cu toți. Dar Petru răspunse:”Chiar dacă toți Te vor părăsi, eu unul nu te voi lăsa niciodată.” Și Iisus îi zise: ”Adevărat, adevărat îți spun că până va cânta cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori.”

*Podină Mihaela
Medan Anamaria
Clasa a XI-a G
Colegiul Național „Vasile Lucaciu”
Prof. Gligan Maria*

RUGĂCIUNEA DIN GRĂDINA GHETSIMANI

„Părintele Meu, de este cu putință, treacă de la Mine paharul acesta, dar nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu“ (Matei 26, 39). Aflăm din Sfânta Scriptură că Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, avea locul preferat de rugăciune în grădina Ghetsimani, loc a cărui nume înseamnă „presă de ulei“ și care se află în estul Ierusalimului, nu departe de Templu.

Domnul Iisus a ales această grădină ca loc unde să-și trăiască ultimele Lui clipe înainte de-a fi prins, judecat, condamnat și răstignit. Domnul Iisus a dat în grădina Ghetsimani, cea mai mare luptă a vieții sale pământești. În noaptea aceea, acolo, a avut loc apogeul suferințelor Domnului Iisus. În acest fel, Ghetsimani a devenit un nume ce semnifică un loc al unei imense suferințe și al unui extraordinar curaj al supunerii (Mat. 26, 36-46).

Urmărind textul biblic specificat mai sus, aflăm că Domnul Iisus după ce a celebrat Paștele, a plecat împreună cu ucenicii Săi în grădina Ghetsimani. Din grupul de ucenici a ales pe Petru, Iacov și Ioan, și s-au îndepărtat în adâncul grădinii. Acolo, le-a spus că „sufletul Lui era cuprins de o întristare de moarte“, rugându-i să vegheze până El se va întoarce. În timp ce Domnul Iisus vorbea cu Tatăl în rugăciune, cei trei ucenici au adormit, fiind cuprinși de un somn adânc.

În rugăciunea Domnului Iisus care a avut loc, s-a dat cea mai mare bătălie spirituală posibilă. Să vedem în ce a constat acea luptă: „A ajuns într-un chin ca de moarte, și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ“, ne spune Evanghelistul Luca (22, 44). Nu frica de moarte a fost ceea ce a dus la o asemenea stare agonizantă, ci durerea sufletească a Domnului pentru vina omenirii pe care urma să o ia asupra Lui. Domnul Iisus a știut că va fi arestat, crucificat și omorât, dar și că a treia zi va învia. Implorarea Tatălui Cerească prin cuvintele, „dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta“, ne arată legătura lui Iisus cu Dumnezeu Tatăl, la care toate lucrurile sunt posibile.

Domnul Iisus știa foarte bine că această cerință era contrară cu planul etern de mântuire al Tatălui, dar El și-a exprimat emoțiile omenești, în mod onest, fiind într-un trup uman ca și noi. Și totuși, împotriva dorințelor naturale și umane, ascultarea și supunerea Lui au fost depline. El (ca om) ar fi preferat să I se fi îndepărtat paharul, ar fi preferat să ocolească suferința și crucea.

Dar singura modalitate a Tatălui de a mântui omenirea din păcat a fost aceea a unei jertfe perfecte care să poată plăti pentru toate păcatele omenirii, și numai Însuși Dumnezeu Fiul putea să fie această jertfă, o jertfă de sânge inestimabilă. „Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire..“, „căci fără vărsare de sânge, nu este iertare“ ne spune Apostolul Pavel în Romani 3, 25 și Evrei 9, 22. În momentele acelea deosebit de intense din

grădina Ghetsimani, cu toate că Mântuitorul Iisus Hristos a văzut că lucrarea de mântuire a omenirii era așa de grea, era așa de mare, înspăimântător de mare, încât L-a făcut pentru o clipă chiar pe El să dea înapoi, atunci, cum se spune așa de frumos , „Iisus s-a cununat în duh cu moartea“.

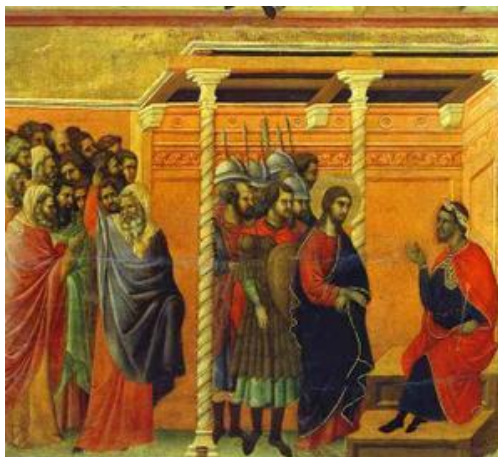
Acum el se încredințează cu totul lui Dumnezeu-Tatăl și este gata să-I îplinească voia nu numai ca Fiu, ci și ca om desăvârșit. Iisus este acum liniștit sufletește, împăcat cu Sine Însuși și deplin stăpân pe voia Sa omenească. Prin puterea rugăciunii, El biruise încă odată ispita celui rău, care-L încercase după Botez și care, atunci, se depărtase de El numai pentru o vreme (Luca 4, 13). E gata pentru Patimi.

Zbuciumul firii Sale umane a încetat cu desăvârșire. El se supune de bună voie morții pe care n-o merită și merge senin spre chinuri și Răstignire. De aceea, când se înapoiază lângă ucenici și-i găsește cuprinși de somn, nu-i mai muștră, ci-i lasă cu bunătate să se odihnească o vreme, priveghind asupra lor ca un părinte înțelegător și bun. Vremea este însă extrem de scurtă. Dinspre valea Cedronului, pe aleea ce duce în Ghetsimani, cei nelegiuți vin spre Dânsul cu arme, lumini de torțe și făclii. Sosise ceasul ca Fiul Omului să se dea în mâinile păcătoșilor, spre a fi osândit la moarte pe Cruce. De aceea, Domnul trezește pe ucenici, spunându-le: „Sculați-vă, să mergem! Iată, s-a apropiat cel ce M-a vândut“ (Marcu 14, 42).

*CHERES CRISTIAN CLS.A XI-A G
C.N. "V.LUCACIU" BAIA MARE
PROF.COORDONATOR: MARIA GLIGAN*

IISUS IN FAȚA LUI PILAT. DRUMUL CRUCII

Dis-de-dimineață tot marii preoți ținură sfat cu batmanii, cărturarii și tot sinedriul, spre a grăbi condamnarea la moarte a lui Iisus. Apoi Îl legară și-L duseră sub strajă să-L predea lui Pilat din Pont. Pilat era guvernatorul roman al Iudeii și Samariei, Pământul Sfânt aflându-se pe atunci în jurisdicția Romei, iar fără aprobarea guvernatorului în Iudeea nici o sentință de moarte nu putea fi adusă la îndeplinire. Ultimul cuvânt îl avea Pilat.

Văzând că Iisus este condamnat la moarte, Iuda se simți cuprins de remușcări și întoarse cei treizeci de arginți marilor preoți și bătrânilor poporului, zicând: ”Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat.”

Iudeii nu au intrat în pretoriu ca să nu se pângărească... Atunci Pilat a ieșit afară și le-a zis: ”Ce vină Îi găsiți acestui om?” ”Dacă n-ar fi fost răufăcător, nu ți L-am fi prins”, au spus ei și au început să-L acuze, strigând:”L-am surprins pe acest om îndemnând a nu plăti tribut Cezarului și numindu-se Hristosul, un împărat”. Atunci Pilat a intrat iarăși în pretoriu, L-a chemat pe Iisus și L-a întrebat:”Tu ești împăratul Iudeilor?” ”Împărăția Mea nu aparține acestei lumi, a răspuns Iisus. Dacă Împărăția Mea ar fi aparținut acestei lumi, slujitorii mei ar fi luptat ca să nu cad pe mâinile Iudeilor...” ”Atunci ești împărat?” ”M-am născut și am venit pe lume pentru a mărturisi adevărul. Oricine este din adevăr, ascultă glasul Meu!”, a răspuns Iisus. ”Ce este adevărul?”, întreba Pilat.

Aflând că Iisus este originar din Galileia, Pilat îl trimise la Irod, care domnea pe atunci în această provincie și în acele zile se afla în Ierusalim. Irod I-a pus numeroase întrebări, dar Iisus nu i-a răspuns nimic. Marii preoți și fruntașii iudei, fiind și ei de față, Îl pârau, învinuindu-l cu înverșunare. La rândul lui, Irod îi puse pe soldații săi să-L umilească și să-și bată joc de Iisus.

Și Pilat chema pe mari preoți, pe demnitari și mulțime de popor și le zise:”Mi-ați adus pe omul Acesta ca pe unul care întărâta poporul. Și iată, cercetându-L înaintea voastră, nu L-am găsit vinovat de nici o faptă de care-L acuzați...”

Cu ocazia sărbătorilor Paștelui, Pilat trebuia să elibereze, conform obiceiului, pe un deținut condamnat la moarte. El se pregătea acum să-L elibereze pe Iisus, dar mulțimea prinse să strige:”Moarte Lui! Eliberează-l pe Baraba!” Baraba fusese întemnițat pentru o răscoala ce avusese loc în cetate, precum și pentru omor. Pilat ridică iarăși glasul, dorind să-L elibereze pe Iisus. Dar ei strigau:”Răstignește-L! Răstignește-L!”

“Cărandu-și crucea”

Atunci Pilat L-a luat pe Iisus și a pus să fie biciuit. Soldații au împletit o cunună de spini, I-au pus-o pe cap și L-au îmbrăcat într-o haină de purpură, zicându-I:”Bucură-te, Împărat al Iudeilor!” și-L tot loveau cu palmele peste fata.

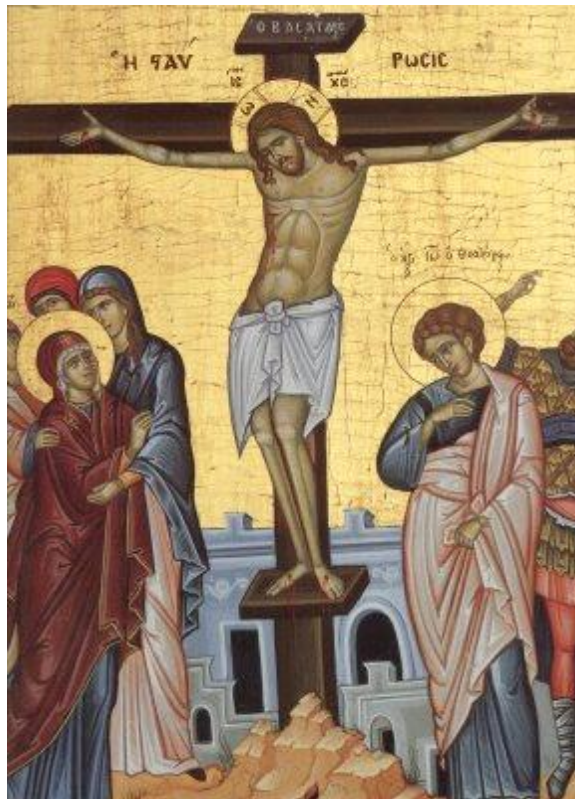
Pilat a ieșit iarăși afară și a spus mulțimii adunate:”Iată vi-L aduc aici, ca să știți că nu-I găsec nici o vină!”. Si atunci Iisus a ieșit, purtând cucuna de spini pe frunte și mantia de purpură pe umeri. Când L-au văzut, preoții și slujitorii au strigat cu toții:”Răstignește-L, răstignește-L!”.”Nu-I găsec nici o vină”, le-a spus Pilat. Iudeii au răspuns:”După legea noastră, El trebuie să moară pentru că se declara pe Sine Însuși Fiul lui Dumnezeu.” La auzul acestor cuvinte, Pilat s-a speriat și mai tare și a intrat iarăși în pretoriu, zicându-I lui Iisus:”De unde ești?”, dar Iisus nu a răspuns nimic.”Nu vrei să-mi răspunzi? L-a întrebat demnitarul roman. Nu ști că am putere să te eliberez și putere am să te răstignesc?” “Tu nu ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată ție de Sus. De aceea, cine M-a dat în mana ta este mai vinovat decât tine.” Din acea clipă Pilat a încercat de mai multe ori să-L elibereze pe Iisus. El L-a scos afară pe scaunul de judecată în locul numit “pardosit cu pietre”. Și le-a spus astfel iudeilor:”Iată-L pe Împăratul vostru!” Dar ei au strigat:”Ia-L și răstignește-L!”

Preoții cei mai mari și bătrânii au ațâțat mulțimea să-L ceară pe Baraba, iar pe Iisus să-L piardă. Pilat i-a întrebat:”Dar ce să fac cu Iisus care se cheamă Hristos?” “Să fie răstignit!” Ei însa au început să strige și mai tare:”Să fie răstignit!” Văzând că totul este zadarnic și înverșunarea mulțimii crește văzând cu ochii, Pilat ceru să i se aducă apa și zise, spălându-se pe mâini în fața tuturor:”Nevinovat sunt de sângele dreptului acestuia. Voi veți da seama!” Și tot poporul i-a răspuns:”Sângele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri!” Atunci el l-a eliberat pe Baraba, iar pe Iisus L-a pus să-L biciuiască. Apoi L-a dat în mâinile lor ca să-L răstignească.

Soldații L-au luat pe Iisus și L-au dus cu ei. Purtându-și crucea, Iisus a ajuns la Golgota. În urma Lui, venea o mulțime de femei și bărbați, care se băteau cu pumnii în piept și plângeau. Iisus s-a întors spre mulțime și a rostit:”Fiice ale Ierusalimului, nu mă plângeți pe mine, ci plângeți-vă pe voi înșivă și pe copii voștri. Căci iată vor veni zile și oamenii vor ruga munții: Prăbușiți-vă peste noi! și dealurile: Acoperiți-ne!”.

*Mihali Maria
Coza Raluca
C.N .Vasile Lucaciu,cls. A10-a B
prof. Maria Gligan*

RĂSTIGNIREA, MOARTEA ȘI ÎNGROPAREA DOMNULUI

Miercuri, în săptămâna Patimilor, arhierii de la Templu și bătrânii poporului au ținut sfat ca să-L prindă și să-L omoare pe Iisus. Atunci a venit la ei Iuda, unul din cei doisprezece Apostoli. El a acceptat să-L trădeze pe Învățătorul său, spunându-le unde se află Iisus și primind în schimb treizeci de arginți.

Joi seara, Mântuitorul a stat la cină cu ucenicii Săi pentru ultima oară. Era Cina cea de Taină. Atunci Iisus, luând pâine și binecuvântând-o, a frânt-o și, dând ucenicilor, a zis: "Luați mâncați, acesta este Trupul Meu". Și luând paharul și mulțumind, le-a dat spunând: "Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, Care pentru mulți se vărsa spre iertarea păcatelor." "Aceasta să faceți spre pomenirea Mea."

Îndată, Iisus le-a descoperit ucenicilor ca unul dintre ei Îl va trăda: "Acela este, căruia Eu, întinzând bucațica de pâine, i-o voi da." Și a întins pâinea către Iuda, care luând-o a plecat spre Templu".

După Cina cea de Taină, Iisus a mers împreună cu ucenicii pe Muntele Măslinilor ca să se roage. Acolo, în Grădina Ghetsimani însoțit de Petru, Iacov și Ioan, a căzut cu fața la pământ și a strigat: "Părintele Meu, de este cu putință, trecă de la Mine paharul acesta. Însă nu precum voiesc Eu, ci precum Tu voiești." Atât de stăruitor se ruga, încât sudoarea Lui s-a făcut ca picăturile de sânge, iar un înger a venit să-L întărească. Și pe când se ruga, a venit Iuda vânzătorul însoțit de gărzile Templului ca să-L prindă. De frică, ucenicii au fugit. Soldații L-au legat pe Iisus și L-au dus înaintea arhierilor Anna și Caiafa pentru a fi judecat. Ei L-au condamnat la moarte, fiindcă se numea pe Sine Fiul lui Dumnezeu și rege al iudeilor.

Vineri dimineața, arhierii și bătrânii poporului L-au predat pe Iisus lui Pilat din Pont, ca să-L condamne la moarte prin răstignire. Negăsindu-I nici o vină, Pilat a căutat să-L elibereze. De Paști, era obiceiul să fie eliberat un întemnițat. Pilat a hotărât să le elibereze evreilor fie pe Iisus, fie pe tâlharul Baraba. Dar mulțimile au cerut ca Baraba să fie eliberat, iar pe Iisus L-au dat la moarte, strigând: "Răstignește-L ! Răstignește-L !"

Împlinind voia mulțimilor din Ierusalim, Pilat l-a eliberat pe tâlharul Baraba, iar pe Iisus l-a dat să fie biciuit și răstignit. Soldații L-au dezbrăcat, l-au pus pe umeri o mantie roșie, iar pe cap o cunună de spini. Apoi au îngenunchiat înaintea Lui în semn de batjocură, zicând: "Bucură-Te, rege al iudeilor!" După ce l-au biciuit, l-au dus să-l răstignească pe dealul Golgota, adică Locul Căpățâniei, aproape de Ierusalim. Pe drum, au găsit un om cu numele Simon și l-au silit să ducă crucea lui Iisus.

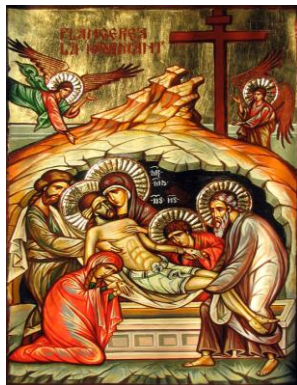
Vineri la amiază l-au răstignit între doi tâlhari, iar deasupra Crucii au pus o tăbliță pe care scria "Iisus Nazarineanul, regele iudeilor". Cu toată suferința îndurată, Iisus se rugă: "Părinte, iartă-le lor, ca nu știu ce fac."

Soldații au împărțit hainele Lui între ei, iar pentru cămașă, au tras la sorți. Mulțimile adunate și tâlharul răstignit în stânga Îl batjocureau. Numai tâlharul din dreapta Îl rugă pe Iisus: "Pomeneste-mă, Doamne, când vei veni în împărăția Ta". Iar Iisus i-a răspuns: "Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în Rai". Lângă Cruce, stăteau mama Sa și Apostolul Ioan. Iisus i-a zis mamei Sale: "Femeie, iată fiul tău!", iar lui Ioan: "Iată mama ta!" În acel moment, Sfântul Apostol Ioan a avut grijă de Maica Domnului ca de propria mamă.

Pe la ora trei după amiază, Mântuitorul a strigat: "Părinte, în mâinile Tale încredințez Duhul Meu!" și a murit. Atunci, soarele s-a întunecat, catapeteasma Templului s-a sfâșiat de sus până jos și pământul s-a cutremurat. Soldații s-au înfricoșat, zicând: "Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu era Acesta!" Un soldat l-a străpuns cu sulița în coastă, iar din rană a curs sânge și apă semn că Mântuitorul murise.

Iosif din Arimateea și Nicodim, luând de pe Cruce Trupul Mântuitorului, l-au așezat într-un mormânt nou. A doua zi, sâmbătă, Pilat, sfătuit de arhierii de la Templu, a poruncit ca mormântul să fie păzit de soldați.

Creștinii cinstesc Patimile, Răstignirea, Moartea și Îngroparea Domnului în fiecare an în ziua de vineri din Săptămâna Patimilor, numită și Vinerea Mare. În Biserică se săvârșesc după amiază "Slujba Punerii Domnului în mormânt", iar seara slujba "Prohodul Domnului".

*Lăpăduș Lorena
Clasa: a IX-a G
Colegiul National "Vasile Lucaciu"
Profesor: Gligan Maria*

ÎNVIEREA DOMNULUI

Primăvara a venit,
Toți pomii au înflorit
Câmpul este înverzit
Păsărelele-au sosit.

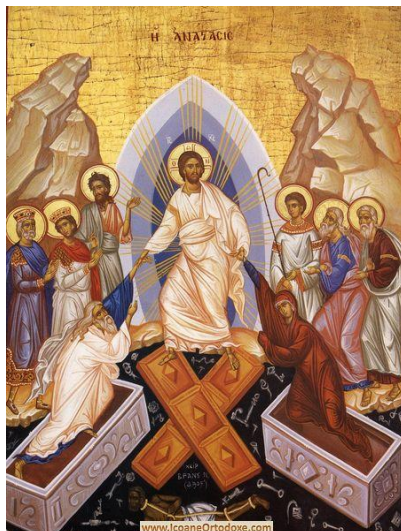
Noi ne bucurăm,
Rugi la Domnul înălțăm,
El din morți a Înviat
Și pe noi ne-a bucurat.

Îmbrăcați de sărbătoare,
Mergem la binecuvântare,
În casă, în orice casă
Sunt ouă roșii pe masă.

Mesele sunt încărcate
Cu ouă încondeiate,
Un copil e cam mirat
Când zicem „ Hristos a înviat! ”

*Baritya Elena Mariana, cls. a VI-a A
C. N. „ Vasile Lucaciu ”, Baia Mare
Prof. coordonator: Gligan Maria*

INVIEREA DOMNULUI

Pastele reprezintă una dintre cele mai importante sărbători anuale creștine, care comemorează evenimentul fundamental al creștinismului, Învierea lui Iisus Hristos, considerat Fiul lui Dumnezeu în religiile creștine, în a treia zi după răstignirea Sa din Vinerea Mare.

Nici un evanghelist nu descrie Învierea Domnului, deoarece nu au fost martori la aceasta minune. Evangheliștii consemnează numai ceea ce s-a petrecut după ce Hristos a ieșit din mormânt. Din evangheliile aflăm că în prima zi a săptămânii, duminica, femeile mironosițe au venit cu miresme la mormântul lui Hristos, cu care aveau de gând să unșă, după obicei, trupul lui Iisus. Se pare că Maria Magdalena, venită cu celelalte femei, ajunge prima la mormânt și uimită de vederea pietrei ridicate și a mormântului gol, nu le mai așteaptă pe celelalte femei și aleargă să le vestească apostolilor cele petrecute. Ea nu mai vede îngerul, care le întâmpina pe celelalte femei și nici nu-i asculta mesajul - că Hristos a înviat.

Pe când femeile mironosițe mergeau către apostoli să vestească cele întâmplătoare, sunt întâmpinate de Hristos cu următoarele cuvinte: "Bucurați-va" și "Nu va temeți". El le repeta îndemnul dat de înger: "Duceți-va și vestiți fraților Mei, să meargă în Galileea și acolo MA vor vedea".

La mormânt ajung și Ioan și Petru. Deși Ioan sosește primul, el intră în mormânt după Petru. Se pare că în afară de prezența giulgiului și a mahrimei, care indicau că Hristos a înviat, apostolii au văzut în mormânt ceva minunat. A fost o experiență învăluită în taină, care a constituit o adevărată iluminare. Din această clipă, Ioan a crezut fără șovăială în Învierea lui Hristos. Cei doi apostoli vor merge să vestească și celorlalți Învierea lui Hristos. Maria Magdalena, care îi urmărea pe cei doi ucenici, nu pleacă de la mormânt, rămâne aici să plângă. Gândul ei era că trupul lui Iisus fusese furat. Pe când plângea, potrivit Scripturii, i se arată doi îngeri. După puțin timp, i se arată și Hristos, pe care îl aseamănă pentru început cu un grădinar, căruia îi cere să-i vestească unde a fost pus Hristos. După ce are loc recunoașterea lui Hristos, primește misiunea să meargă și să vestească ucenicilor: "Mergi la frații Mei și le spune: Mă voi sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru".

Deși trupul lui Hristos fusese preamărit, Hristos acceptă, în răstimpul celor 40 de zile, să se adapteze dimensiunilor actuale ale universului uman. Acest "trup al slavei", după expresia paulină, nu mai este dependent nici de spațiu, nici de timp, căci nu mai face parte din lumea căzută. Arătările sunt un pogorământ față de slăbiciunea omenească. Domnul se face accesibil simțurilor: poate fi văzut, auzit și chiar pipăit. Hristos cel înviat este tot atât de real ca și Cel dinaintea de Patimi, dar se află la alt nivel existential, deoarece trupul Său nu mai este supus morții, în El strălucește Duhul.

Deși trupul a fost îndumnezeit, ca și natura Sa omenească, firile vor continua să rămână neschimbate și de sine stătătoare pentru veșnicie.

Învierea lui Hristos nu este o simplă revenire la viața pământească, ci începutul altei vieți: viața veșnică, în care trupul omenească nu mai este supus stricăciunii. De aceea, Biserica Ortodoxă cântă în ziua de Paști: "Prăznuim astăzi omorârea morții și începutul unei alte vieți, veșnice".

Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că Mântuitorul a refăcut chipul divin din om, lepădând în mormânt, în dimineața Învierii, trăsătura pătimitoare. Din momentul morții și a învierii Domnului, istoria intră în perioada eshatologică, iar Împărăția, aflată deocamdată în transcendent, tinde să înglobeze treptat toată creația. În Hristos cel înviat începe transfigurarea lumii, dar această transfigurare nu se descoperă decât prin mijlocirea acelor care au atins culmile sfințeniei.

Trebuie să reținem că Învierea nu-L îndepărtează pe Hristos de oameni. El va continua, chiar sezând de-a dreapta Tatălui, lucrarea de prefacere a lumii.

*Filip Silvia și Maroșan Luciana
Colegiul Național "Vasile Lucaciu"
Clasa a X-a C
Prof. Gligan Maria*

ÎNVIEREA DOMNULUI

„Și degrabă mergând, spuneți ucenicilor Lui că S-a sculat din morți și iată va merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea. Iată v-am spus vouă.”

(Matei, cap.28, vers.7)

Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos este și rămâne taină, oricât am vorbi noi despre Învierea Domnului Hristos nu putem ajunge la înțelegere deplină. Știți, poate știți mai bine zis, că este o alcătuire între catavasiile Crucii în care Învierea este prezentată expres "cea mai presus de lume Înviere a lui Hristos Dumnezeu", adică ceva care e mai presus de ceea ce putem noi înțelege cu puterile firii și de fapt e mai presus de ceea ce putem înțelege noi deplin. În orice caz nu ajungem niciodată să înțelegem Învierea Mântuitorului, pentru că este mai presus de fire. Deci în ce a constat Învierea Mântuitorului Hristos? A constat în învierea trupului, în unirea lui cu sufletul, deci sufletul la Învierea Domnului Hristos s-a unit cu trupul Domnului Hristos și prin putere dumnezeiască a înviat din morți. Despre acest lucru e scris în Sfintele Evanghelii, în cele patru Evanghelii. Fiecare Evanghelist prezintă Învierea Domnului Hristos ca realitate, nu o explică, nici nu face aprecieri asupra Învierii, ci fiecare Evanghelist prezintă Învierea ca o realitate, ca ceva care s-a întâmplat. (Arhimandritul Teofil Părăian, "Taina Învierii", în volumul Gânduri bune pentru gânduri bune)

Învățătura despre învierea Domnului nostru Iisus Hristos se află în centrul credinței creștine: "Dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră", spune apostolul Pavel (I Corinteni 15, 17). Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul din Sfânta Treime, S-a întrupat pentru noi și a noastră mântuire, a suferit, a fost dat la moarte și a treia zi a înviat din morți (Crezul).

Dar învățătura ortodoxă despre învierea Domnului nu este separată de întreaga lucrare de răscumpărare, de ridicare a omului din îndepărtarea sa de Dumnezeu, survenită prin căderea omului (a protopărinților Adam și Eva) și prin căderile în păcat în general. Astfel, ea nu trebuie separată nici de răstignirea și moartea Sa pe cruce, astfel ca lucrarea de răscumpărare ce a făcut Dumnezeu prin Fiul Său întrupat să fie unitară, după cum mărturisim și în Crez:

Cred [...] întru unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii: Lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, Cel ce este de o ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut.

Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și S-a făcut om.

Și S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont și a pătimit și S-a îngropat.

Și a înviat a treia zi, după Scripturi.

Și S-a înălțat la ceruri și șade de-a dreapta Tatălui.

Și iarăși va să vină cu slavă, să judece viii și morții, a Căruia împărăție nu va avea sfârșit.

În fiecare Evanghelie din cele patru ale Noului Testament avem istorisiri ale Învierii, ale împrejurărilor în care a înviat Domnul Hristos, și a arătărilor Mântuitorului care au urmat după Înviere. Sfântul Evanghelist Matei în capitolul 28 al Evangheliei sale are aprecieri în legătură cu Învierea, respectiv prezentarea celor ce au fost în legătură cu Învierea. La fel, la Sfântul Evanghelist Marcu, avem în capitolul 16 al evangheliei sale astfel de relatări; în Sfânta Evanghelie de la Luca în capitolul 24, tot capitolul, și în Sfânta Evanghelie de la Ioan, două capitole, 20 și 21.

În Faptele Apostolilor, în capitolul 1, se fac la fel unele afirmații în legătură cu Învierea Domnului Hristos și cele ce s-au întâmplat între înviere și înălțarea Domnului.

Sfântul Apostol Pavel în capitolul 15 din Epistola I către Corinteni, într-o bună parte din capitol, mai ales în partea de început, are aprecieri în legătură cu cele ce s-au întâmplat la Înviere.

*Baritya Elena Mariana, cls. a VI-a A
C. N. „ Vasile Lucaciu ” , Baia Mare
Prof. coordonator: Gligan Maria*

ÎNVIEREA DOMNULUI

E sărbătoarea Învierii aproape,
Și sufletu-i cuprins de bucurie
E ziua ce-o așteptăm să vie
Cu toții prinși de o ciudată feerie.

Răsună un clopot
Căci Domnul învie,
Se cutremură pământul
Căci urmează o minunăție.

În sfânta noapte, ia-ne lângă Tine
Pe fiecare să ne apuci de mână
Ne îndrumă pașii în liniștea deplină
Departate de lumea păgână.

*Donca Theodora, cls. a VI.A
C.N. "Vasile Lucaciu", Baia Mare
Prof. Coordonator: Gligan Maria*

PENTRU-A NOASTRĂ MÂNTUIRE

Pentru-a noastră mântuire
Domnul a venit în lume,
A venit din Raiul sfânt
Printre oameni pe pământ.

A venit cu bucurie
Să ne scape de păcate,
Să ne facă fiii Săi
Să nu mai fim oameni răi.

Ne-a dat pilde și morală
Ca să fim oameni mai buni,
Dar oameni cu minte bolnavă
Au vrut să-i bată cuie-n mâini .

Călare pe un asin
Mers-a Domnul cu iubire,
Mers-a la Iersusalim
Pentru-a noastră mântuire.

Știa Domnul ce-L așteaptă,
Că va fi sacrificat.
Bunătatea Lui cea dreaptă
Pe oameni i-a întunecat

Și la Cina cea de Taină
Domnul a făcut minune,
A sfințit pâinea și vinul
Le-a făcut în Trup și Sânge.

Le-a dat Apostolilor zicând:
Beți... spre-a voastră mântuire,
Le-a dat Apostolilor zicând:
Mâncați... să fiți sfinți ca Mine.

Le-a spus Apostolilor Săi
Cu un glas atât de blând

Că Iuda Îl va trăda,
Că-L va vinde fără gând.

În gradina Ghetsimani,
Când Domnul se ruga cu jale,
A venit Iuda fugind
Cu soldații să-L omoare.

L-au prins pe Domnul fără milă
Și aspru L-au ocărât,
L-au dus și la judecată
Și-acolo a fost mințit.

Toți au vrut ca să-L omoare
Toți cei ce nu-L cunoșteau
Pe Golgota sus pe cruce
Toți pe rând Îl trimiteau.

Chinuit și plin de sânge
A murit Domnul plângând,
Răstignit a fost pe cruce
Voia Tatalui făcând.

După ce-a făcut dreptate
În iadul cel nemilos,
A înviat Domnul cel Veșnic,
A înviat Domnul Hristos.

De atunci popoare cântă
„Hristos din morți a înviat”
Căci și-au dat seama că Domnul
Este Sfânt cu-adevărat!

*Unguraș Sorin
Cls a XI-a E
Colegiul Național "Vasile Lucaciu"
Baia Mare
Prof. coordonator: Gligan Maria*

PĂCĂTOȘI SUNTEM CA OAMENI

Păcătoși suntem ca oameni	Dreptatea făcând-o-n lume
Și ne-am născut sub păcat,	Ca să fim noi miluiți.
Dar Iisus Păstorul Veșnic	
Ne iubește neîncetat.	A-nviat Hristos din morți,
	Pe pământ venit-a iară
Mulți nu-L prețuim pe Domnul,	Să ne-arate cât de mare
Îl hulim și-L necinstim,	Era-noastră indoială.
Însă El veșnicul Tată	
Ne iartă cât nu gândim.	Cu toate c-a fost vândut
	Și-njurat de oameni răi,
Iisus așa mult ne iubește	Ne-a iertat și s-a întors
Încat s-a sacrificat,	Să-și îndrepte fii Săi.
Pentru păcatele noastre	
Prins, bătut El s-a lăsat.	Haideți oameni buni să dăm
	Slavă Domnului Iisus,
Răstignit a fost pe cruce	Căci El ne iubește pururi
Pentru fii Lui iubiți,	De-acolo din Cer de sus.

*Unguraș Sorin
Cls a XI-a E
Colegiul Național "Vasile Lucaciu" Baia Mare
Prof. coordonator: Gligan Maria*

NAȘTEREA DOMNULUI

MICUL ÎMPĂRAT

Noapte albă și curată
Mult te-am așteptat
Să-L aduci și-n casa noastră
Pe Micul Împărat.

Copilaș născut în iesle
Uunde boii au suflat,
Iar Fecioara Preacurată
Cu dragoste L-a înconjurat.

Steaua de la Răsărit
Sus pe cer s-a arătat,
În locul binecuvântat
Pe cei Trei Crai i-a adunat.

Aur, smirnă și tamâie
Au adus cu bucurie
Marețului Împarat
Ce pe toți ne-a bucurat.

*Andron Diana
Prof. coordonator: Gligan Maria
Cls. a VI-a A
Colegiul Național „Vasile Lucaciu”*

NAȘTEREA TA SFÂNT IISUSE

Doamne Iisuse Hristoase!
Tatăl meu din Cer de Sus,
Tu lăsat-ai pe icoane
Viața Ta și-apoi Te-ai dus.
Ne-ai lăsat învățătură
Ca să te urmăm pe Tine,
Ne-ai lăsat Sfânta Scriptură
Plină cu fapte divine.
Ne-ai lăsat momente sfinte
Din care să învățăm.
Și prin rugăciuni smerite
Loc în rai noi căpătăm.
Primul Sfânt moment din lume
Pe care Tu L-ai făcut,
A fost Nașterea Ta Doamne
Prin Fiul Tău Drag și Scump.
L-ai trimis în Betleem
În pânțele Sfânt de Fecioară,
Dându-i Mariei un semn
Că va avea Sfântă povară.
Umblat-a Mama Lui Hristos
Drum lung ca să Il nască,
Umblat-a în sus și în jos
Dar nu-și găsisese-o casă.
Într-o peșteră micuță
Pe fân moale și uscat,
A dat Sfânta lui Măicuță
Viață unui Împărat.
O stea mare luminoasă
A venit din cer de sus;
La peștera cea frumoasă
Unde S-a Născut Iisus.

Aducând trei magi călare
Să dea daruri Pruncului;

Aur, smirnă și tămâie
Slavă dându-I Domnului!
Dar Irod cu sânge rece
Auzind de împărat,
A dat știre ca să plece
Toți ostașii prin regat.
Să omoare pe toți pruncii
De la doi ani mai în jos,
Căci așa știa el sigur
C-o să scape de Hristos
Dar păzit de Tatăl Său
Și de Iosif cu Maria,
Au scăpat pe Fiul lor,
Cerescul Copil, Mesia!
De atunci e sărbătoare
În casele tuturor,
S-a născut Domnul cel Mare,
Al nostru Mântuitor.
De Crăciun popoare cântă
Nașterea Ta Sfânt Iisus!
Te slăvim cu bucurie
Tată Sfânt din Cer de Sus!

Unguraș Sorin
Cls a XI-a E
Colegiul Național "Vasile Lucaciu"
Baia Mare
Prof. coordonator: Gligan Maria

POVESTE DE CRĂCIUN

Ninge iar neconținut
Geamurile-s înstelate.
Iarna din nou a sosit
Și în porți Crăciunul bate.

E liniște. E lumină
Și în suflet, și afară...
Cinstim Nașterea Divină —
Colind Sfânt de-odinioară.

Când Fecioara L-a născut
În Betleem pe Mesia:
Cel din urmă început —
Ni-I sfințenia, bucuria!

Colindători noi primim
În Noaptea de Ajun.
Pace —n suflete primim
În zilele de Crăciun.

*BUDA SORINA, cls. a XII-a F
C.N. "V. Lucaciu", Baia Mare
Prof. coordonator: MARIA GLIGAN*

ÎN SFÂNT AJUNUL DE CRĂCIUN

În Sfânt Ajunul de Craciun
Trec cântând pe drum, spre casă
Cântând colindul străbun,
Bucuros că vad zăpadă

Mă gândesc la Sfânta seară,
La Nașterea lui Iisus,
La colindul ce dă iară,
Slavă Domnului de Sus.

La un moment dat în vale,
Aud un plânset de copil,
Îl aud plângând cu jale,
Plânge, înghețat de frig.

Cu fața-mi îmbujorată
Mă îndrept grăbit spre el,
Întinzându-i mâna-mi caldă,
Îl întreb ce e cu el.

Suspinând cu glasu-i cald,
Neoprit din plânsul său,
Îmi spune: „ De ce nu am brad?
De ce nu am și eu Craciunul meu?”

„Eu nu am pe maica mea,
Nu am pe tăicuțul meu,
Nu am casă-n care sta,
Plâng căci îmi e tare greu.”

Vino copile cu mine,
Vino stai în casa mea,
Petrece-ți Crăciunul cu mine,
Și-om merge și-om colinda.

Vom grăi cât vom umbla
Prin colindul cel frumos,
Că s-a născut Mesia,
Sfântul nostru Domn Hristos.

Nu mai plânge, hai cu mine
Vino că ți-e tare frig
Trimisu-m-a Domnul la tine
Fie-I numele slăvit.

Pentru toți ce-i ce-L iubesc.
Și numele-i preacinstesc,
La greu Tatăl îi ajută.
Și-or avea o viață sfântă.

Unguraș Sorin

Clasă a XI-a E

Colegiul Național "Vasile Lucaciu" Baia Mare

Prof. coordonator: Gligan Maria

MAICA DOMNULUI, MAMA NOASTRĂ CEA CEREASCĂ

MAMA, ÎNGER PĂZITOR

MAMA, primul cuvânt ce străbate sufletul copilului.

MAMA, cel mai dulce cuvânt din Univers.

MAMA, cea mai dragă ființă.

Ea întruchipează nesfârșită bunătate, zâmbet, iertare, căldură, povață și exemplu.

Întotdeauna oferă dragostea necesară copiilor, la fel ca vitaminele, fără ele nu putem să creștem sănătos. Așa și dragostea de mamă, fără ea nu suptaviețuim. Frumoasă precum o zână, grijulie, plină de viață ca un fluture, harnică ca o albină, zboară din floare în floare pentru binele stupului.

La fel ca un înger păzitor, ea ne ocrotește din primii ani de viață și până la adânci bătrâneți. Niciodată nu se lasă bătută precum o luptătoare bine pregătită în nesfârșita luptă cu grijile vieții, la fel ca un vultur mama își apără puiul până când acesta învață să zboare.

De când ne naștem., la căpșorul nostru veghează ea, la primul zâmbet se bucură alături de noi, la primul dințișor ea este alături de noi, la primul pas în viață este acolo, la grădiniță ne învață prima poezie, la școală ne susține la primul test, la concursuri, olimpiade ne încurajează și se bucură de reușitele noastre; când suntem bolnavi este lângă noi, la primul accelerat cu bicicleta este acolo, la orice lucru nesemnificativ din viața noastră acolo rugându-se, susținându-ne, bucurându-se și ridicându-ne moralul la orice tristețe.

Mama, în viața oricărui copil poate fi considerată Soarele care ne luminează, ne încălzește și ne înseninează copilăria.

Dumnezeu a binecuvântat femeia să nască copii și să-i păzească ca pe ochii din cap. Când eram mică, credeam că mama mea este Regina Lumii și că fără ea lumea nu ar mai exista.

Orice ființă are o mamă, până și stelele au o mamă, Mântuitorul nostru are o mamă, Maica Domnului pe care la fel ca pe mama noastră trebuie S-o cinstim și S-o preaslăvim, Ea ne veghează și ne apără de orice rău nevăzut de noi.

Dar viața uneori este dură cu unele personae, le ia de lângă ei ÎNGERUL PĂZITOR, dar chiar și din cer mama veghează asupra lor. Acești copii cresc ca o floare care nu este udată, cresc fără dragostea mamei, iar când aud cuvântul Mama fața li se luminează, dar ochii li se înlăcrimează. Păcat că unii copii își alungă de lângă ei mama și își bat joc de ea; unii își doresc o mamă, iar cei ce o au, nu știu s-o prețuiescă și să-I mulțumească pentru bunătate.

E datoria sfântă și legământul pe care Dumnezeu ni-l încredințează nouă copiilor să ne preslăvim și să ne mângâiem cu vorbe dulci mama, Luceafărul nostru care ne ocrotește și ne veghează încă din leagăn și până la maturitatea noastră. Dragostea noastră față de ea ar trebui să fie limpede și sinceră la fel ca apele izvoarelor.

Plină de mister, de farmec mama poate fi considerată cea mai inedită perlă pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o; întreaga lume este o lume a mamicilor unde copiii sunt înveliți într-un înveliș al dragostei și nu duc lipsa sensibilității, grației și șarmul celei mai dragi ființe.

De când m-am născut, caut și încă nu am găsit cadoul potrivit care să-I mulțumească razei mele de soare tot ceea ce a făcut pentru mine. Mă înclin în fața tuturor mamelor și le admir imensa dragoste și grijă pe care o poartă copiilor.

Nu am cuvinte ca să descriu acest înger trimis din cer, coborât din miile de îngeri și predestinată a oferi gingășie, a elibera și a transmite bucurie și energie tuturor. Tot ceea ce face e de neprețuit.

MĂICUȚĂ SFÂNTĂ FECIOARĂ

Dimineața mă trezesc,
Și la tine mă gândesc.
Roagă-L Tu pe Fiul tău
Și pe Bunul Dumnezeu
Să m-ajute în a mea viață,
Și la greu eu să fac față.

Crede-mă, eu cred în tine,
Și vreau să fac numai bine.
Tuturor din preajma mea
Dacă tu m-ai asculta,
Viața eu le-aș lumina
Și pașii le-aș îndruma.

Măicuță Sfântă Fecioară,
Vin la Tine cu-n gând iară,
Ai grijă de frații mei,
Chiar și de părinții mei.
O! Măicuță Preacurată,
Eu mă rog, și tu mă iartă.

*Baritya Elena Mariana, cls. a VI-a A
C. N. ,, Vasile Lucaciu ” , Baia Mare
Prof. coordonator: Gligan Maria*

ETERNA VEGHE

Nu știu să spun cine îmi ascultă rugăciunile acolo sus în ceruri, însă de-un lucru pot fi sigură..., și anume că cineva mă aude!

Cineva îmi poartă de grijă, sus printre îngeri stă ca o împărăteasa Maica Domnului, Fecioara cu chipul pur veghează cu ochii ei blânzi asupra tuturor.

Gingășia cu care l-a purtat pe Iisus în pânțele, zămislit din dragostea unei mame iubitoare. Când brațele ei calde și divine te acoperă cu mireasma raiului, te simți lipsit de griji și ferit de orice necaz.

Minunea din ochii Ei luminează fața blajină, iar soarele paradisiului o înconjoară cu o cunună tainică și sfântă. Uneori mă simt atât de singură și neajutorată dar îmi împreunez palmele și mă gândesc la Tine ca la o oază de unde a pierit totă întristarea și suspinarea și atunci Tu cu negrita Ta milă, Te apleci spre noi și ne mângâi pe creștet, lăsând să curgă un izvor nesecat de dragoste pură.

Ropote de cântece divine se-aud dinpre cer iar Tu, Regină a Cerului, Te înalți binevoitoare și dreaptă deasupra cetelor de Sfinți care se-nchină Ție preamărind numele Tău în ramuri de cireș înflorit și crenguțe fine cu miresele dulci.

Iar eu rămân aici și încerc să-ți mulțumesc și să-ți spun Sfântă Fecioară că Tu ești întruchiparea tuturor virtuților și tuturor bucuriilor!!!

Numele și prenumele: Pop Mădălina Cristiana

Clasa: a-X-a G

C.N. „V.Lucaciu”, Baia Mare

Profesor coordonator: Gligan Maria

RUGĂCIUNE CĂTRE MAICA SFÂNTĂ

Prea Sfântă Maică și Fecioară
Tu ești a mea îngrijitoare
Mă scapi de rele și de greu
Și m-aduni la sânul Tău.

În clipe grele și-n păcat
Tu ești al meu leac,
Și m-ajută la neputință
Dându-mi biruință.

Când în clipe de durere
Ajutorul eu ți-L cer
Tu ești Sfânta mea scăpare
Și prea Bunul Dumnezeu.

Eu pe tine Te slăvesc
Din suflet îți mulțumesc,
De toate câte le faci
Și la grele nu mă lași.

Tu ești Sfântă între Sfinți
Ești mama tuturor,
Cu puterea Ta de-argint
Ne dai ajutor.

Ești cinstită și curată
Ești din veacuri lăudată
Numele noi ți-L purtăm
Și în suflet te avem.

Tu ești ajutorul meu
Și la bine și la greu

De aceea-ți voi cânta
Toata viața mea.

Tu de min` Te-ai îndurat
Și pe toți Tu ne-ai salvat
Mântuire ne-ai adus
Prin Sfântul Prunc Iisus.

În orice clipă din viață
Tu ești Sfânta mea povață
Te înduri de fiecare
Cu mila Ta cea mare.

Eu în tine am găsit
Sprijinul nedumerit
Bunătate și răbdare
Așa cum mi-am dorit.

Ție azi îți mulțumesc
Pentru că încă trăiesc
Și de mine te-ngrijești
Sufletul mi-l curățești.

De păcate și de rele
De durere și sfiere
Ești nadejdea mea cea mare
Și-a tuturor îngrijitoare.

Iisus de nu se năștea
Lumea iadului era
Tu de nu mai fi-ngrijit
Eram tare umilit.

*Elev: Nan Alexandra Maria, cls.a IX-a G
C.N. "V. LUCACIU", Baia Mare
PROF. coordonator: MARIA GLIGAN*

MAICA DOMNULUI, MODELUL MAMEI CREȘTINE

Fecioara Preacurată este icoana desăvârșită a femeii.

Ea este mamă după trup a lui Iisus Hristos, mamă după iubire a tuturor celor răscumparați. În ea găsim alinare și ajutor, iar atunci când suntem în necaz, ea este aceea căreia putem să-i cerem ajutorul. Îngerul a deschis Noul Testament cu salutul: „Bucură-te , ceea ce ești plină de dar” (cf. Lc. 1,28). Căci mai mare dar nu se putea face unei femei decât a fi mamă după trup și după iubire, atât a oamenilor cât și a lui Dumnezeu.

Această Bună Vestire se resfrânge asupra tuturor femeilor.

Însuși Iisus Hristos, după slăvita Inviere, saluta pe femeile purtătoare de mir: „Bucurați-vă!”

Mama este femeia care primește să fie binecuvântată de Dumnezeu și care apoi dăruiește și se dăruiește. Ea începe cu : „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău” (cf. Lc. 1,38) apoi cuprinde, încălzește și sporește viața, după aceea o dăruiește.

Mama este femeia care se oferă lui Dumnezeu și planurilor Lui, ea este umanitatea consacrată puterii creatoare.

Deplina femeie nu-i decât aceea care este mamă. Niciodată femeia nu este atât de aproape de Dumnezeu ca atunci când este mamă, viața însăși nu se înnoiește decât atunci când femeia devine mamă.

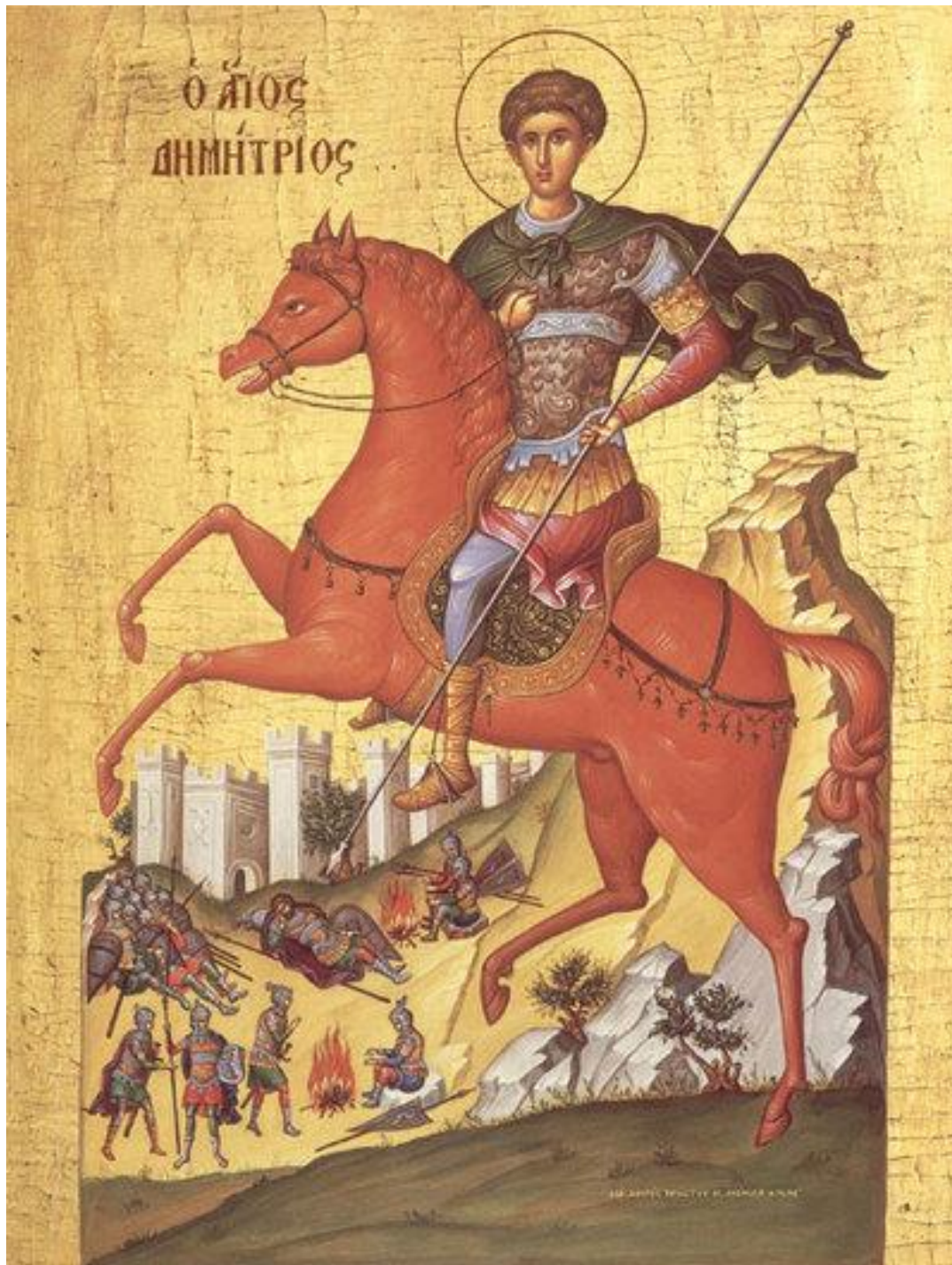
Dora Covalcic

Cls a IX-a H

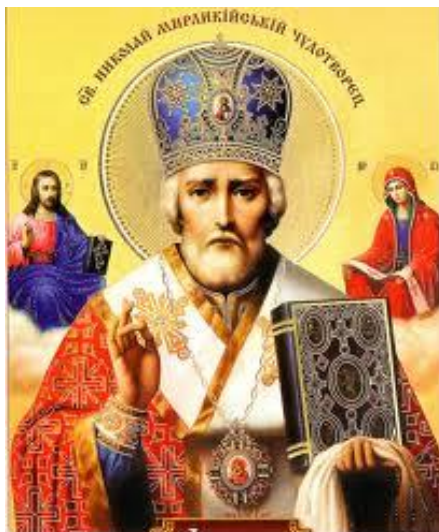
C.N. „Vasile Lucaciu” Baia Mare

Prof coordonator: Maria Gligan

SFINȚII, PRIETENII LUI DUMNEZEU

SFÂNTUL IERARH NICOLAE

Sfântul Nicolae s-a născut în provincia Licia din Sudul Asiei Mici. A fost unicul fiu al familiei sale foarte înstărite și evlavioase. O posibilă dată a nașterii, dar care nu este sigură, este 29 iulie. A rămas în timp, orfan de ambii părinți.

Credincioșii îl prăznuiesc pe data de 6 decembrie. El este supranumit de copii și ``Moș Nicolae`` care le aduce daruri.

A strălucit prin viețuire călugărească și a fost făcut arhieru. Pentru că propovăduia cu îndrăzneala credința lui Hristos, a fost prins de mai-marii cetății, fiind bătut, chinuit și aruncat în temniță cu alți creștini. Când marele împărat Constantin a ajuns, cu voia lui Dumnezeu, împărat al romanilor, au fost eliberați din legături toți cei închiși și, împreună cu aceștia și Sfântul Nicolae, care s-a dus în Mira.

Așa cum arată istoria vieții sale, Sfântul Nicolae a făcut multe minuni. Una dintre ele este aceea că el a izbăvit de la moarte trei bărbați nepăstuiți pe nedrept. Pe cand aceștia se aflau la închisoare, au aflat când aveau să fie omorâți și l-au chemat pe Sfânt în ajutor. Acesta a venit și i-a salvat de la moarte.

Părintele nostru, Sfântul Ierarh Nicolae al Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni, a fost arhiepiscop de Mira, în Sudul Asiei Mici (Turcia de azi), în secolul al IV-lea. El a participat la Sinodul I Ecumenic de la Niceea din 325.

Sfântul Nicolae a păstorit dumnezeiește poporul creștin până la adânci bătrâneți, când s-a mutat către Domnul, însă, nici după moarte nu și-a uitat turma. De aceea, tuturor celor care îi poartă numele: Nicolae, Nicoleta, Nicu etc. și nu numai, le sare în ajutor de câte ori îi este cerut.

*POP MĂRIUȚA ANCUȚA
CLASA a IX-a F*

SFÂNTUL MARE MUCENIC GHEORGHE-PURTĂTORUL DE BIRUINȚĂ

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe sau George este un sfânt megalomartir, pomenit de aproape toate Bisericile tradiționale, de obicei pe data de 23 aprilie. Patron al unui număr de țări, regiuni și orașe printre care al Angliei S-a născut în Cappadocia, într-o familie creștină, și a trăit în timpul domniei împăratului Dioclețian. Mai multe date nu se cunosc cu certitudine, neexistând niciun document al epocii, care să conțină date despre viața sa. Ceea ce se știe despre el este ce a fost scris ulterior.

S-a înrolat în armata romană și, parcurgând ierarhia militară, Sf. Gheorghe s-a făcut remarcat prin îndemânarea cu care mânuia armele. În ciuda decretului împotriva creștinilor, emis de Dioclețian în 303, Sf. Gheorghe a ales să-și mărturisească public credința creștină. Din ordin imperial, sfântul a fost întemnițat și supus torturii pentru a-și renega credința. Loviri cu sulița, lespezile de piatră așezate pe piept, trasul pe roată, groapa cu var, încălțăminte cu cuie, băutura otrăvită, bătaia cu vâna de bou și toate celelalte torturi nu au reușit să-l facă să renunțe la credința sa.

Martorii suferințelor Sfântului Gheorghe, uimiți de puterea sa de a rezista la durere, au renunțat la credința în zeități păgâne, îmbrățișând creștinismul. O dovadă a sfințeniei sale o reprezintă o minune săvârșită de Sf. Gheorghe în timpul întemnițării sale. Atingând trupul unui deținut mort din celula sa, acesta a înviat, convingând-o astfel chiar pe împărăteasă, soția lui Dioclețian, să se creștineze. Întrucât, Sf. Gheorghe a respins oferta împăratului de a-i acorda înalte onoruri în schimbul renunțării la creștinism, Dioclețian a ordonat omorârea prin decapitare a Sf. Gheorghe și a soției sale. În conștiința populară românească, Sf. Gheorghe este unul dintre cei mai prezenți sfinți, numeroase biserici purtând hramul său. Există numeroase orașe în România care poartă numele Sfântului Gheorghe și chiar unul dintre cele trei brațe ale Dunării este denumit astfel. Sf. Gheorghe este de asemenea ocrotitorul Armatei Române (a cărei zi, 23 aprilie, coincide cu sărbătorirea sfântului). Este totodată patronul Angliei, al Georgiei și al Moscovei. În Lituania, Sf. Gheorghe este venerat ca protector al animalelor, iar în unele regiuni ale Spaniei ziua sfântului se serbează cu mese bogate și cu daruri.

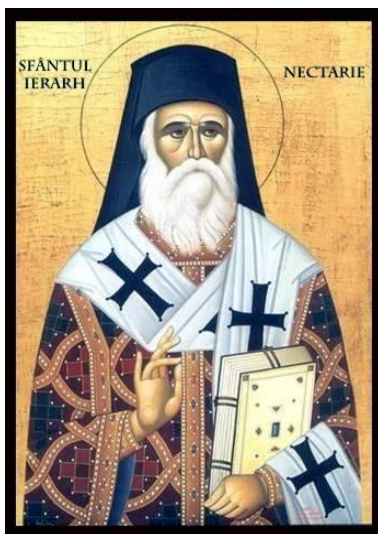
Pentru că nu a lepădat credința în Hristos, Sfântul Gheorghe este condamnat la moarte prin decapitare, în ziua de 23 aprilie 304, rămanând de atunci zi de prăznuire. Iconografia păstrează imaginea Sfântului Gheorghe călare pe un cal, străpungând cu sulița un balaur. Este vorba despre o legendă pioasă, în

care Sfântul Gheorghe salvează cetatea Silena, din provincia Libiei, terorizată de un balaur. Această imagine a sfântului a rămas în amintirea oamenilor ca model de curaj în lupta cu diavolul. Mai este reprezentat într-o mantie roșie, culoare tradițională pentru un martir, dar și ca războinic pedestru sau ca tribun militar în veșminte patriciene, cu o diademă metalică pe cap, cu o platosă sub mantie, ținând o cruce în mâna dreaptă și o sabie în mâna stângă.

Reprezentarea Sfântului Gheorghe doborând balaurul este prezentă și pe Steagul Moldovei, aflat la Mănăstirea Zografu din Muntele Athos. Pe acest steag se află și rugăciunea Sfântului Ștefan cel Mare către Sfântul Gheorghe: "O, luptătorule și biruitoare, mare Gheorghe, în nevoi și în nenorociri grabnic ajutor și cald sprijinitor, iar celor întristați, bucurie nespasă, primește de la noi această rugămintă a smeritului tău rob, a Domnului Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Țării Moldovei. Păzește-l pe el neatins în lumea aceasta și în cea de apoi, pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe Tine, ca să Te preamărim în veci. Amin. Și aceasta a făcut-o în anul 7008 (1500), în al 43 an al Domniei Sale". Menționăm că pecetea Mitropoliei Moldovei și Bucovinei poartă chipul Sfântului Gheorghe, preluat după steagul de luptă al Sfântului Ștefan cel Mare.

*Bizău Monica Adriana, cls. a X-a F
C.N. "V.Lucaciu", Baia Mare
Prof.coordonator: Maria Gligan*

SFĂNTUL NECTARIE OFERĂ UN SFAT BUN

Pe timpul în care era încă în viață, Sfântul Nectarie avea obiceiul să se plimbe câteodată prin diverse locuri ale insulei, să vorbească cu oamenii, să le ofere un sfat bun și să îi cunoască mai bine. Într-una din zile, cam cu doi ani înainte de a trece la cele veșnice, s-a întâlnit cu un jandarm care pazea în insula un depozit de muniție. Au stat de vorbă pe mai multe teme, jandarmul fiind curios să afle cât mai multe lucruri legate de credință, dar având în sine un puternic spirit de contrazicere. Era un om care nu accepta decât argumentele materiale, un fel de Toma necredinciosul, care nu credea nimic până când nu vedea cu ochii săi și pipăia cu mâinile sale. De aceea, discuțiile se prelungeau adeseori și se terminau fără rezultate prea impresionante. Influențat de ideile materialiste, jandarmul nu accepta să creadă în cele spirituale.

După o bună bucată de vreme, jandarmul respectiv a fost transferat la o alta unitate, care se afla departe, pe o altă insulă din Marea Egee. A stat acolo câțiva ani buni, fără să mai audă nimic despre Sfântul Nectarie. La un moment dat, a fost din nou trimis, cu probleme de serviciu, în insula Eghina. Coborând de pe vapor, a apucat pe drumul care ducea spre unitatea militară și mare i-a fost mirarea și bucuria când s-a întâlnit din nou cu Sfântul Nectarie, pe drumul prăfuit și încins de căldură. S-au așezat pe o bancă la umbră și au început să reia anumite discuții mai vechi, pe teme de teologie. Nici o schimbare însă, nu se vedea în punctele de vedere ale celor doi. După ce s-au odihnit și au discutat vreme de aproape jumătate de ora, și-a văzut fiecare de drumul său.

Îndată ce a predat actele pentru care venise la unitatea respectivă, jandarmul a coborât jos în oraș, la cafenea, ca să se întâlnească cu vechii săi prieteni, pe care de atâta timp nu îi mai văzuse. Din vorbă în vorbă le spuse:

- Îmi place la starețul Nectarie ca nu își schimbă convingerile cu ușurință. M-am întâlnit astăzi cu el și mi-a dat aceleași sfaturi pe care mi le dădea și în urmă cu cinci ani.

- Care stareț Nectarie, l-au întrebat prietenii, poate l-ai confundat, starețul Nectarie a murit acum trei ani.

- Cum așa, doar îl cunosc atât de bine, și apoi mi-a spus exact aceleași lucruri pe care mi le spunea și atunci.

- Frate, ascultă-ne ce spunem, starețul Nectarie a murit acum trei ani. Dacă nu ne crezi, du-te sus la mănăstire și îți vor arăta maicile mormântul lui.

Tulburat, dându-și seama de minunea care se întâmplase, jandarmul a început să plângă și a pornit cu pași repezi sus spre mănăstire. Pe drum îi întreba pe oameni dacă este adevărat ca a murit starețul Nectarie și toți îi spuneau același lucru. Sfântul s-a mutat la Domnul în urmă cu trei ani.

A ajuns sus la mănăstire și a cerut să vadă cu ochii lui mormântul Sfântului Nectarie. Nedumerite de faptul că îl vedeau plângând, maicile l-au condus la mormânt. A ramas acolo multă vreme nemișcat, căzut într-o adâncă meditație. Începea să înțeleagă în sfârșit că credința în Dumnezeu nu se bazează numai pe argumente văzute, așa cum ceruse el tot timpul în discuțiile cu Sfântul Nectarie. Îi era din ce în ce mai clar că, în marea Sa iubire față de oameni, Dumnezeu respectă libertatea fiecăruia și așteaptă o participare liberă și voință din partea noastră la acest dialog al dragostei care se manifestă prin credință. Sfântul Nectarie îl ajutase și îl luminase prin această minunată arătare a sa după moarte, dar în același timp îi explicase că noi trebuie să credem nu doar datorită unei minuni, care eventual ni se întâmplă sau la care suntem martori oculari. Pentru că astfel am fi oarecum privați de libertate și am cere tot mereu alte și alte minuni care să ne încredințeze. Mai mult, am putea ajunge să ne îndoim încă și de simțurile noastre, să negăm minunea și să rămânem necredincioși. Dumnezeu vrea așadar o participare liberă la acest dialog al iubirii, pe care neconținut îl poarta cu întreaga umanitate. Iar minunea cea mai mare este chiar aceea a existenței noastre și a întregii făpturi. Ajunge doar ca ochii noștri duhovnicești să se deschidă prin credință și rugăciune și să vadă și să recunoască această minune, preaslăvind pe Creatorul tuturor.

A plecat într-un târziu de la mănăstire, cu hotărârea că viața sa să ia un alt drum de acum înainte.

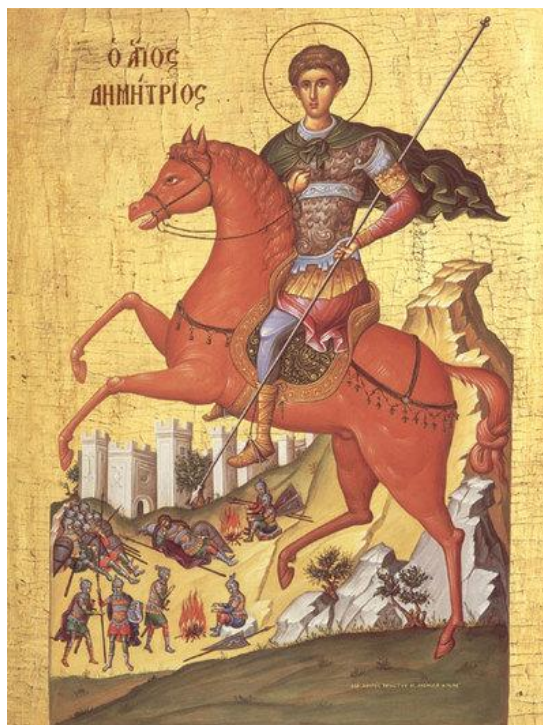
Sava Talida

Cls. a X-a F

C.N. "V. Lucaciu" Baia Mare

Prof. coordonator: Maria Gligan

SFÂNTUL DIMITRIE IZVORĂTORUL DE MIR

Sfântul Dimitrie a trăit la Tesalonic în vremea Împăraților Dioclețian și Maximilian (284-305). Provenea din una din cele mai nobile familii și din Macedonia și era admirat de toți, nu doar pentru noblețea și frumusețea lor exterioară ci și pentru virtuțile sale, pentru înțelepciunea și bunătatea sa. Încă din tinerețe a devenit strateg și specialist în arta militară, așa încât, în ciuda vârstei, a fost numit general al armatelor Tesaliei și proconsul al Greciei de către Maximian Galerios, Cezarul Greciei și al Macedoniei.

Toate aceste onoruri nu l-au făcut pe Dimitrie să piardă din vedere lucrurile cele mai importante, și anume cele legate de mântuirea sufletului. Fiind dintru început evlavios și învățator al credinței lui Iisus Hristos, își petrecea parte a fiecărei zile cu învățarea și interpretarea învățăturii lui Hristos, în public și fără să se ascundă, așa încât mulți păgâni din Tesalonic și din regiune s-au convertit la creștinism, în ciuda persecuțiilor pornite de împărat împotriva creștinilor.

Biruitor în războiul contra sciților, în drum spre Roma, Cezarul Galerius s-a oprit la Tesalonic pentru a fi aclamat de popor și a sacrifica zeilor. Câțiva păgâni invidioși din oraș au profitat de această ocazie pentru a se plânge împăratului și a-l denunța pe Dimitrie că este creștin. Mânia împăratului a devenit repede furie când a aflat că Dimitrie nu era doar ucenic credincios a lui Hristos dar și predica public credința creștină. Deci a poruncit împăratul să fie prins Sfântul și să fie pus într-o temniță umedă din subsolul unei băi publice.

Si laudându-se împăratul cu un om al lui ce-l chema Lie și îndemnând pe oamenii cetății să iasă să lupte cu el – căci întrecea acesta pe toți cei de vârsta lui la mărimea trupului și la putere – un oarecare tânăr creștin, pe nume Nestor, mergând la Sfântul Dimitrie în temniță, îi zise: „Robule al lui Dumnezeu, vreau să mă lupt cu Lie. Roagă-te pentru mine”, iar Sfântul însemnându-l pe frunte cu semnul crucii, îi zise: „Și pe Lie vei birui și pentru Hristos vei mărturisi”! Deci luând Nestor

îndrasneală din cuvintele acestea, merse de se lupta cu Lie și-i puse semeția lui jos, omorându-l. De care lucru împăratul rușinându-se s-a mâhnit și s-a mâniat.

Și fiindcă s-a aflat că Sf. Dimitrie a îndemnat la aceasta pe Nestor, a trimis ostași și le-a poruncit să-l străpungă cu sulițele pe Sfântul în temniță pentru că a fost pricina morții lui Lie. Și făcându-se aceasta, îndată marele Dimitrie și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, făcând după moartea sa multe minuni și uimitoare tămăduiri. Apoi, din porunca împăratului s-a tăiat și capul lui Nestor.

Onea Darius Vasile

Botea Tudor

cls.a IX-a F

Colegiul National „Vasile Lucaciu” Baia Mare

Prof.coordonator: Maria Gligan

SFINȚII ÎMPĂRAȚI CONSTANTIN ȘI MAMA SA ELENA

Marele între împărați, fericitul și pururea pomenitul Constantin, a fost fiul lui Constanțiu Clor și al cinstitei Elena. Și era pe vremea când crudul împărat Dioclețian își luase însoțitori, la cărmuirea întinsei împărății a romanilor, așa încât, partea de răsărit a împărăției, o cărmuiea însuși împăratul Dioclețian, având, la randul lui, ca ajutor, pe ginerele său Galeriu, iar capitala era poarta Asiei, Nicomidia. Partea de apus avea ca împărat pe Maximian Hercule, însoțit de fiul sau, Maxentiu, iar, ca ajutor, pe Constantin Clor, tatăl Sfântului Constantin și soțul Sfintei Elena, capitala fiind la Roma. Și avea Constantin, sub stăpânirea sa, întinse ținuturi: Galia, Spania și Britania. Dar, pe când, în toate părțile împărăției, creștinii îndurau cele mai crunte prigoniri, în ținuturile sale, Constantin, nu numai că a oprit orice prigoană împotriva lor, ci, socotindu-i cei mai cinstiți dintre cetățeni, îi folosea pe creștini la cărmuirea treburilor împărăției.

Deci, murind bunul Constantin, în locul lui a venit fiul său, marele Constantin, precum la Roma, în locul lui Hercule, a venit fiul sau, Maxentiu. Și s-a întâmplat ca Maxentiu, să pornească război contra lui Constantin. Și istorisește episcopul Eusebiu, care a fost duhovnicul lui Constantin, ca, plecând în întâmpinarea dușmanului sau, împăratul Constantin se ruga, cerând ajutor de la Dumnezeu, înainte de a începe lupta, știind că oastea lui este mai slabă, decât oastea lui Maxentiu. Ca răspuns la rugăciunea lui, Constantin a văzut ziua, în amiaza mare, stralucind pe cer, o cruce luminoasă, pe care scria, cu slove alcatuite din stele: "Prin acest semn vei învinge". Iar, în noaptea ce a urmat, tot el a văzut, în vis, pe Însuși Domnul Iisus Hristos, apropiindu-se de el și îndemnându-l să-și facă steag ostasesc cu semnul Sfintei Cruci pe el. Deci, chipul cinstitei Cruci, punându-l pe arme, a mers la Roma și a biruit pe pierzătorul Maxentiu, care, căzând în râul Tibru, s-a înecat, la podul Milvius, în anul 312; și așa, Constantin a eliberat pe cetățenii Romei, de tirania lui Maxentiu.

Încredințat ca, prin biruința lui a fost ajutat de Dumnezeu creștinilor, fericitul Constantin, a dat în anul 313, ca împărat al Romei, o hotărâre, prin care a oprit prigonirea creștinilor și a dat libertate credinței în împărăția romanilor. Actul acesta mare se numește "Decretul din Milan".

Mai tarziu, fericitul Constantin și-a mutat capitala împărăției, de la Roma, la Bizant. Deci, a zidit din nou această cetate și, împodobind-o cu tot felul de palate, ca pe o adevărată nouă Roma creștină numită, apoi, Constantinopol, după numele său. Această cetate, a fost adusă, de Împăratul Constantin, lui Hristos, ca o roada a credinței sale (330).

Ca împărat al creștinilor, Constantin a arătat multă râvnă și pentru unitatea credinței creștine. Și aceasta s-a văzut pe vremea ereziei lui Arie, cea mai mare rătăcire din viața Bisericii lui Hristos. Arie învață că Hristos n-a fost Dumnezeu adevărat, îmbrăcat în fire de om și coborât în lume, cum socotește dreapta credință, Hristos, pentru el, era numai o creatură trimisă să izbăvească omenirea. Și era mare tulburare în Biserică. Deci, înțelegând că numai prin unitatea credinței, Biserica era un mare sprijin pentru unitatea împărăției, marele Constantin a convocat Sinodul I Ecumenic de la Niceea din anul 325, la care el însuși a fost de față. Aici, episcopii din toată lumea creștină au osândit rătăcirea lui Arie și au mărturisit dreapta credință, alcătuind cea mai mare parte din Crez, pe care, de atunci, îl rostim și noi, la orice Sfânta Liturghie.

Și a fost ajutat Sfântul Constantin și de evlavia și râvna mamei sale, pe care împăratul a trimis-o la Ierusalim, pentru descoperirea locurilor sfinte din Evanghelii. Și, descoperind locul Golgotei, al Sfântului Mormant și lemnul Sfintei Cruci, împărăteasa a zidit, cu împărăteasca darnicie, biserica Sfântului Mormânt (Anastasis), biserica din Betleem, pe cea din Nazaret și alte sfinte locașuri.

Multe alte fapte de folos credinței lui Hristos au savarșit marele Constantin și maica sa Elena, pentru care s-au învrednicit a se numi "Sfinșii cei întocmai cu Apostolii, împărați". Și a murit Sfântul Constantin, după ce s-a botezat, la anul 337, cu zece ani în urma morții mamei sale, Sfânta Elena.

Îi sărbătorim în fiecare an pe data de 21 mai.

Realizator: Pop Ionuț

Clasa: a X-a F

Colegiul Național „Vasile Lucaciu” Baia Mare

Profesor coordonator: Gligan Maria

CAPITOLUL II

Olimpiade și concursuri

**ACEST CAPITOL CUPRINDE REZULTATE ȘI POZE DE LA DIFERITE
OLIMPIADE ȘI CONCURSURI:**

**- OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE RELIGIE ORTODOXĂ, PRIMA DIN
ISTORIA INVĂȚĂMÂNTULUI**

**ROMÂNESC, DESFĂȘURATĂ LA BAIJA MARE ÎN 10-14 APR. 2010,
ORGANIZATĂ ȘI COORDONATĂ**

**DE PROF. MARIA GLIGAN, PE ATUNCI OCUPÂND FUNCȚIA DE
INSPECTOR ȘCOLAR DE RELIGIE;**

**- OLIMPIADA DE MEȘTEȘUGURI ARTISTICE TRADIȚIONALE,
DESFĂȘURATĂ LA BIBLIOTECA**

JUDEȚEANĂ “ PETRE DULFU” BAIJA MARE;

**- CONCURSUL INTERNAȚIONAL ” ÎNVINGĂTOR PRIN ARTĂ” EDIȚIA
III;**

- CONCURSUL NAȚIONAL “ ÎNGERAȘUL”;

- CONCURSUL NAȚIONAL “ CRACIUNAȘUL”;

OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE RELIGIE ORTODOXĂ

OLIMPIADA DE MEȘTEȘUGURI ARTISTICE TRADIȚIONALE LA BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ „PETRE DULFU” BAIA MARE

OLIMPIADA DE MEȘTEȘUGURI ARTISTICE TRADIȚIONALE – BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ „PETRE DULFU” BAIA MARE

CONCURSUL NAȚIONAL CRĂCIUNAȘUL

**PARTICIPANȚI ȘI REZULTATE LA CONCURSUL NAȚIONAL DE
CUNOȘTINȚE RELIGIOASE "ÎNGERAȘUL", ÎN SEMESTRUL I AL
ANULUI ȘCOLAR 2011-2012**

Nr. crt	Numele și prenumele Elevului	Clasa	Denumirea concursului	Premiul obținut	Numele profesorului coordonator
1	DONCA THEODORA	V A	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
2	SĂLĂJAN ADRIA	V A	ÎNGERAȘUL	II	GLIGAN MARIA
3	ANDRON DIANA	V A	ÎNGERAȘUL	III	GLIGAN MARIA
4	DENES MELISA	V A	ÎNGERAȘUL	III	GLIGAN MARIA
5	SFARA FLORINA	V A	ÎNGERAȘUL	III	GLIGAN MARIA
6	MUSCAN ALEX	VIII C	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
7	POPAN ALEXANDRU	VIII C	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
8	FECHETE LAVINIA	IX B	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
9	MIHALI MARIA	IX B	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
10	COZA RALUCA	IX B	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
11	MEDAN MĂDĂLINA	IX E	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
12	OȘAN DENISA	IX E	ÎNGERAȘUL	II	GLIGAN MARIA
13	POP IONUȚ	IX F	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
14	HRIHOR CRINA	IX G	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
15	ȘPAN PAULA	IX G	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
16	TIHOVAN DALIANA	IX G	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
17	BRÂNDUȘAN IOANA	IX G	ÎNGERAȘUL	II	GLIGAN MARIA
18	MARZA ANDREEA MARIA	IX H	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
19	MICLE GEORGIANA	IX H	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
20	TAND CĂTĂLIN	IX H	ÎNGERAȘUL	II	GLIGAN MARIA
21	CIURE MĂDĂLINA	IX H	ÎNGERAȘUL	II	GLIGAN MARIA

**PARTICIPANȚI ȘI REZULTATE LA CONCURSUL NAȚIONAL
”CRĂCIUNAȘUL”, ÎN SEMESTRUL I AL ANULUI ȘCOLAR 2011-2012**

Nr. crt	Numele și prenumele Elevului	Clasa	Denumirea concursului	Premiul obținut	Numele profesorului coordonator
1	DONCA THEODORA	V A	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
2	SĂLĂJAN ADRIA	V A	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
3	ANDRON DIANA	V A	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
4	DENES MELISA	V A	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
5	SFARA FLORINA	V A	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
6	CAMARZAN MELINDA	V A	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
7	FECHETE LAVINIA	IX B	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
8	POP IONUȚ	IX F	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
9	TOTH ROXANA	IX F	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
10	HRIHOR CRINA	IX G	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
11	ȘPAN PAULA	IX G	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
12	OLTEAN DENISA	IX G	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
13	POCOL DENISA	IX G	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
14	POP ANAMARIA	IX G	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
15	MARZA ANDREEA MARIA	IX H	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
16	MUNTEAN GEORGIANA	IX H	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
17	ROB DANIELA	IX H	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
18	MUREȘAN MELISA	X G	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
19	CHEREȘ CRISTIAN	X G	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
20	DANCIU DIANA	X G	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
21	MICULAICIUC ANA	X G	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
22	ALEC OANA	XI F	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA

**PARTICIPANȚI ȘI REZULTATE LA CONCURSUL NAȚIONAL DE
CUNOSTINȚE RELIGIOASE "ÎNGERAȘUL", ÎN SEMESTRUL I AL
ANULUI ȘCOLAR 2012-2013**

Nr. crt	Numele și prenumele Elevului	Clasa	Denumirea concursului	Premiul obținut	Numele profesorului coordonator
1	DONCA THEODORA	VI A	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
2	SĂLĂJAN ADRIA	VI A	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
3	ANDRON DIANA	VI A	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
4	DENES MELISA	VI A	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
5	FILIP BEATRICE	VI A	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
6	POP PAUL	VI A	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
7	PITFORODESCHI PATRICIA	VI A	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
8	STAN DAMIAN	VI A	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
9	LIBOTEAN DARIUS	VI A	ÎNGERAȘUL	II	GLIGAN MARIA
10	VEDINAȘ RĂZVAN	VI A	ÎNGERAȘUL	III	GLIGAN MARIA
11	CRANCAU DRAGOȘ ANDREI	IX B	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
12	BOTA CĂTĂLINA	IX F	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
13	FEDER DENISA	IX F	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
14	ONEA DARIUS	IX F	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
15	NAN ALEXANDRA	IX G	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
16	ONEA DANA IONELA	IX G	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
17	VALEAN CAMELIA	IX G	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
18	FECHETE LAVINIA	X B	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
19	MIHALI MARIA	X B	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
20	COZA RALUCA	X B	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
21	ARDELEANU CARMEN	X D	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
22	COROI NICOLETA	X D	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
23	PUSCAȘ ANDREI	X D	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
24	SABO COSMIN	X D	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
25	SABO ANDRA	X D	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
26	TUPITA BOGDAN	X D	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
27	POP IONUȚ	X F	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA

28	HRIHOR CRINA	X G	ÎNGERAȘUL	I	
29	MARZA ANDREEA MARIA	X H	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
30	MICLE GEORGIANA	X H	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA
31	TAND CĂTĂLIN	X H	ÎNGERAȘUL	I	GLIGAN MARIA

**PARTICIPANȚI ȘI REZULTATE LA CONCURSUL NAȚIONAL
"CRĂCIUNAȘUL", ÎN SEMESTRUL I AL ANULUI ȘCOLAR 2012-2013**

Nr. crt	Numele și prenumele Elevului	Clasa	Denumirea concursului	Premiul obținut	Numele profesorului coordonator
1	DONCA THEODORA	VI A	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
2	SĂLĂJAN ADRIA	VI A	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
3	ANDRON DIANA	VI A	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
4	CORMOS CODRUȚA	IX A	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
5	ONEA DARIUS	IX F	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
6	TRIF ANA	IX F	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
7	DAN RĂZVAN FLORIAN	IX F	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
8	TAMAȘ LORENA	IX F	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
9	DRAGOMIR DENISA	IX F	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
10	NAN ALEXANDRA	IX G	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
11	POP IONUȚ	X F	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
12	TOTH ROXANA	X F	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
13	MIRZA ANDREEA MARIA	X H	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
14	ANDREICA AURELIA ELENA	X H	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
15	ANDREI GOERGIANA	X H	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
16	MUNTEAN GEORGIANA	X H	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
17	ROB DANIELA	X H	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
18	HERCZEG DIANA	X H	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
19	BUCIUTA ANITA	XI G	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
20	MICULAICIUC ANA	XI G	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
21	ALEC OANA ROXANA	XII F	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
22	LEȘ ROXANA	XII F	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
23	NEGELE CRISTINA	XII F	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
24	FLORIAN LACRIMIOARA	XII F	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA
25	PRELUCAN CARINA	XII F	CRĂCIUNAȘUL	I	GLIGAN MARIA

CONCURS INTERNAȚIONAL „ÎNVIINGĂTOR PRIN ARTĂ” EDIȚIA A III-A

CAPITOLUL III

Expoziții și alte activități

**ÎN FIECARE AN ÎN CADRUL LICEULUI ORGANIZEZ TRADIȚIONALĂ
EXPOZITIE DE CRĂCIUN ȘI**

**DE PAȘTI CU LUCRĂRILE ELEVILOR: CREAȚII PLASTICE, CREAȚII
LITERARE, ICOANE PE STICLĂ, OUĂ**

ÎNCONDEIATE.

**PARTICIP CU LUCRĂRILE ELEVILOR ȘI CU COLINDE LA CATEDRALA
EPICOPALĂ “SFÂNTA TREIME”**

DIN BAIA MARE.

**MAI IMPLIC ELEVII ȘI ÎN ALTE ACTIVITĂȚI EDUCATIVE:
SIMPOZIOANE, LECȚII DEMONSTRATIVE,**

PELERINAJE LA BISERICI ȘI MĂNĂSTIRI.

**ELEVII TALENTAȚI LA PICTURĂ ACTIVEAZĂ ÎN CADRUL CERCULUI
DE PICTURĂ PE STICLĂ “ UCENICI**

**AI CREDINȚEI”, REALIZÂND ICOANE PE STICLĂ, CARE SUNT
EXPUSE ÎN LICEU.**

CERCUL DE PICTURĂ „UCENICI AI CREDINȚEI”

Coordonatori: Prof. Religie Ortodoxă Maria Gligan

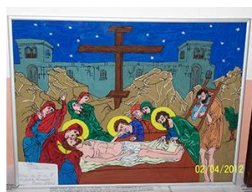
Prof. Desen Silvia Donca

EXPOZIȚIE DE CRĂCIUN

EXPOZIȚIE DE PAȘTI

PARTENERIAT CU BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ „PETRE DULFU” LECȚIE DEMONSTRATIVĂ

**PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE
ROMANE, PREA FERICITUL DANIEL, ESTE
COLINDAT LA CATEDRALA EPISCOPALĂ
„SFÂNTA TREIME” DIN BAIA MARE
12 DECEMBRIE 2009**

MANIFESTARE CRĂCIUN

PELERINAJE LA BISERICI ȘI MĂNĂSTIRI

SIMPOZION ANIVERSAR „AUTOCEFALIA B.O.R” LA MĂNĂSTIREA HABRA-GROȚI

Revistă editată în colaborare cu Școala Maramureșeană

ISSN -1583-2171

CUPRINS

REVISTA „MUGURI DE CREDINȚĂ”	2
CAPITOLUL I.....	3
SFÂNTA BISERICĂ.....	4
BISERICA - LĂCAȚ DE ÎNCHINARE.....	5
MINUNEA SUNTEM NOI!	6
MUSTRARE CREȘTINEASCĂ.....	7
OARE CINE SUNT...???	8
IUBEȘTE-L PE DUMNEZEU!	9
IUBIREA FAȚĂ DE APROAPELE	10
ÎMI PORT CU DEMNITATE CRUCEA LĂSATĂ DE HRISTOS	11
DATORII FAȚĂ DE DUMNEZEU.....	12
RUGĂCIUNEA ÎN VIAȚA MEA	13
DUHOVNICUL MEU	14
PATIMILE ȘI ÎNVIEREA DOMNULUI	15
ÎNVIEREA DOMNULUI	16
INTRAREA DOMNULUI ÎN IERUSALIM.....	17
IUDA ÎL TRĂDEAZĂ PE IISUS. CINA CEA DE TAINĂ.	19
RUGĂCIUNEA DIN GRĂDINA GHETSIMANI	21
IISUS ÎN FAȚA LUI PILAT. DRUMUL CRUCII	23
RĂSTIGNIREA, MOARTEA ȘI ÎNGROPAREA DOMNULUI.....	25
ÎNVIEREA DOMNULUI	27
ÎNVIEREA DOMNULUI	28
ÎNVIEREA DOMNULUI	30
ÎNVIEREA DOMNULUI	32
PENTRU-A NOASTRĂ MÂNTUIRE.....	33
PĂCĂTOȘI SUNTEM CA OAMENI.....	34
NAȘTEREA DOMNULUI	35
MICUL ÎMPĂRAT	36
NAȘTEREA TA SFÂNT IISUSE	37

POVESTE DE CRĂCIUN	38
ÎN SFÂNT AJUNUL DE CRĂCIUN	39
MAICA DOMNULUI, MAMA NOASTRĂ CEA CEREASCĂ	40
MAMA ,ÎNGER PĂZITOR.....	41
MĂICUȚĂ SFÂNTĂ FECIOARĂ	42
ETERNA VEGHE	43
RUGĂCIUNE CĂTRE MAICA SFÂNTĂ	44
MAICA DOMNULUI, MODELUL MAMEI CREȘTINE	45
SFINȚII, PRIETENII LUI DUMNEZEU	46
SFÂNTUL IERARH NICOLAE	47
SFÂNTUL MARE MUCENIC GHEORGHE-PURTĂTORUL DE BIRUINȚĂ	48
SFÂNTUL NECTARIE OFERĂ UN SFAT BUN.....	50
SFÂNTUL DIMITRIE IZVORĂTORUL DE MIR.....	52
SFINȚII ÎMPĂRAȚI CONSTANTIN ȘI MAMA SA ELENA	54
CAPITOLUL II	56
OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE RELIGIE ORTODOXĂ.....	57
OLIMPIADA DE MEȘTEȘUGURI ARTISTICE TRADIȚIONALE	58
OLIMPIADA DE MEȘTEȘUGURI ARTISTICE TRADIȚIONALE	59
CONCURSUL NAȚIONAL CRĂCIUNAȘUL	60
PARTICIPANȚI ȘI REZULTATE LA CONCURSUL "ÎNGERAȘUL" 2011-2012.....	61
PARTICIPANȚI ȘI REZULTATE LA CONCURSUL "CRĂCIUNAȘUL" 2011-2012.....	62
PARTICIPANȚI ȘI REZULTATE LA CONCURSUL "ÎNGERAȘUL" 2012-2013.....	63
PARTICIPANȚI ȘI REZULTATE LA CONCURSUL "CRĂCIUNAȘUL" 2012-2013.....	64
CONCURS INTERNAȚIONAL „ÎNVIINGĂTOR PRIN ARTĂ” EDIȚIA A III-A.....	65
CAPITOLUL III.....	66
CERCUL DE PICTURĂ „UCENICI AI CREDINȚEI”	67
EXPOZIȚIE DE CRĂCIUN	68
EXPOZIȚIE DE PAȘTI	69
PARTENERIAT CU BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ „PETRE DULFU” LECȚIE DEMONSTRATIVĂ.....	70
PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE, PREA-FERICITUL DANIEL, ESTE COLINDAT LA CATEDRALA EPISCOPALĂ „SFÂNTA TREIME” DIN BAIA MARE	71
MANIFESTARE CRĂCIUN	73
PELERINAJE LA BISERICI ȘI MĂNĂSTIRI.....	74
SIMPOZION ANIVERSAR „AUTOCEFALIA B.O.R” LA MĂNĂSTIREA HABRA-GROSI	75

